Nr 1 2026

EXO

Om och kring Helsingborg



Fredrik Dolk
- Från Dramaten till Buzz Lightyear

Tropikariet
- Flexibel inomhusdjurpark för alla

Rådhuset
- Hur går det med renoveringen?

Helsingborgs slott
- Inte bara Kärnan

En tidsskrift av deltagarna på DV Media, Vård- och Omsorgsförvaltningen, Helsingborgs Stad



Ensam Eddie Olofsson



Inte ensam Eddie Olofsson

Redaktion Omslag - Anders Rosenqvist

Alla idéer till artiklar kommer från deltagarna vid frukostbordet, funderingar, samtal m m. Handledarna hjälper till med genomförandet av det redaktionella arbetet och som bollplank. Tillsammans skapar vi Exo.


Skribent: Ahmad Abu Hawash


Skribent, grafik: Nathalia Toth


Skribent, grafik: Christian Ulf


Skribent, grafik: Pernilla Gormélius


Foto: Christopher Clarkson


Foto, grafik: Eddie Olofsson


Grafik: Erik Gustafsson


Grafik: Elisabeth Toth


Redaktör: Carl Ingelsson


Intervjuer: Fredrik Bernhoff


Skribent: Chris Bergström


Skribent: Rebecca Sundgren


Skribent: Love T Wernersson


Skribent, foto Anders Rosenqvist


Skribent: Mikael Nilsson


Skribent, foto: Karl-Oscar Örnell



Carl Ingelsson

I detta nummer har vi lite filmtema, framför allt en intervju med Fredrik Dolk. När han kom till oss på DV Media småpratade han först med alla och bjöd på sig själv. Det var ett väldigt trevligt möte för alla närvarande, och jag tänkte på så viktigt det är med möten. Oavsett olikheter går det alltid att mötas bara man är öppen och vänlig mot varandra, ett leende hjälper också till. Det finns så mycket att vinna, erfarenheter att utbyta, fina stunder, överraskningar bara genom att vara lite öppen.

Jag märkte detta senast när jag bytte in min bil. Det finns ju en bild av bilförsäljare som kanske inte är alltför smickrande, även om jag själv aldrig upplevt det. Alla människor är ju olika, och detta blev ett väldigt fint möte. (Affären var redan avklarad, så det fanns så att säga ingen anledning för honom att sälja in nåt). Jag svängde förbi honom, jag hade några frågor. Vi var nästan ensamma så vi började prata, det ena ämnet ledde till det andra; vi pratade om bilkörning (såklart), litteratur, att leva i nuet, så viktigt det är att kunna sätta sig in i hur andra tänker för att förstå dem, Königsegg, vikten av att kunna betala överallt med kontanter, samhällets sårbarhet, galoscher, vänster- eller högerhänt, Bohuslän, båtar. Hans kollega kom och sa att vi var de sista. Jag larmar sa min bilförsäljare och så satt vi en stund till.

Vi hade en väldigt trevlig och givande stund där vi delade hur vi tänkte om olika saker. Det är klart att vi måste ha massor av olikheter eller tycka väldigt olika om politik eller vad som helst, men det var inte viktigt. Vi var överens om hur viktigt det är att kunna prata för att kunna förstå varandra, och hur mycket det ger. Det hade behövts mer i vår galna värld där allt verkar vara svart eller vitt. Vi borde tänka på att våra likheter är egentligen många fler än våra olikheter.

Sid 4..... Fredrik Dolk
Sid 10..... Film
Sid 12..... Bilden
Sid 14..... Tropikariet
Sid 22..... Mixat
Sid 24..... I huvudet på...
Sid 26..... Rådhuset
Sid 30..... Galleri
Sid 33..... Valår
Sid 36..... Dikter
Sid 38..... Helsingborgs slott
Sid 42..... Mixat Hbg
Sid 44..... Brädspel
Sid 46..... Resa i Asien
Sid 50..... Drömljus

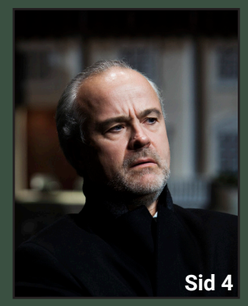



Lyssna på ledaren här

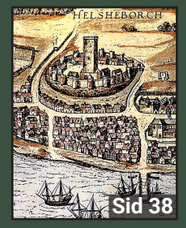



















Exo ges ut två gånger om året av DV Media, Vård- och omsorgsförvaltningen i Helsingborg.

Ansvarig utgivare: Sofia Andersson **Redaktör:** Carl Ingelsson **Mail:** dvmedia.vof@helsingborg.se
Facebook: www.facebook.com/dvmedia.hbg **Hemsida:** www.dvmedia.se

DV Media är en daglig verksamhet för personer med neuropsykiatrisk funktionsnedsättning

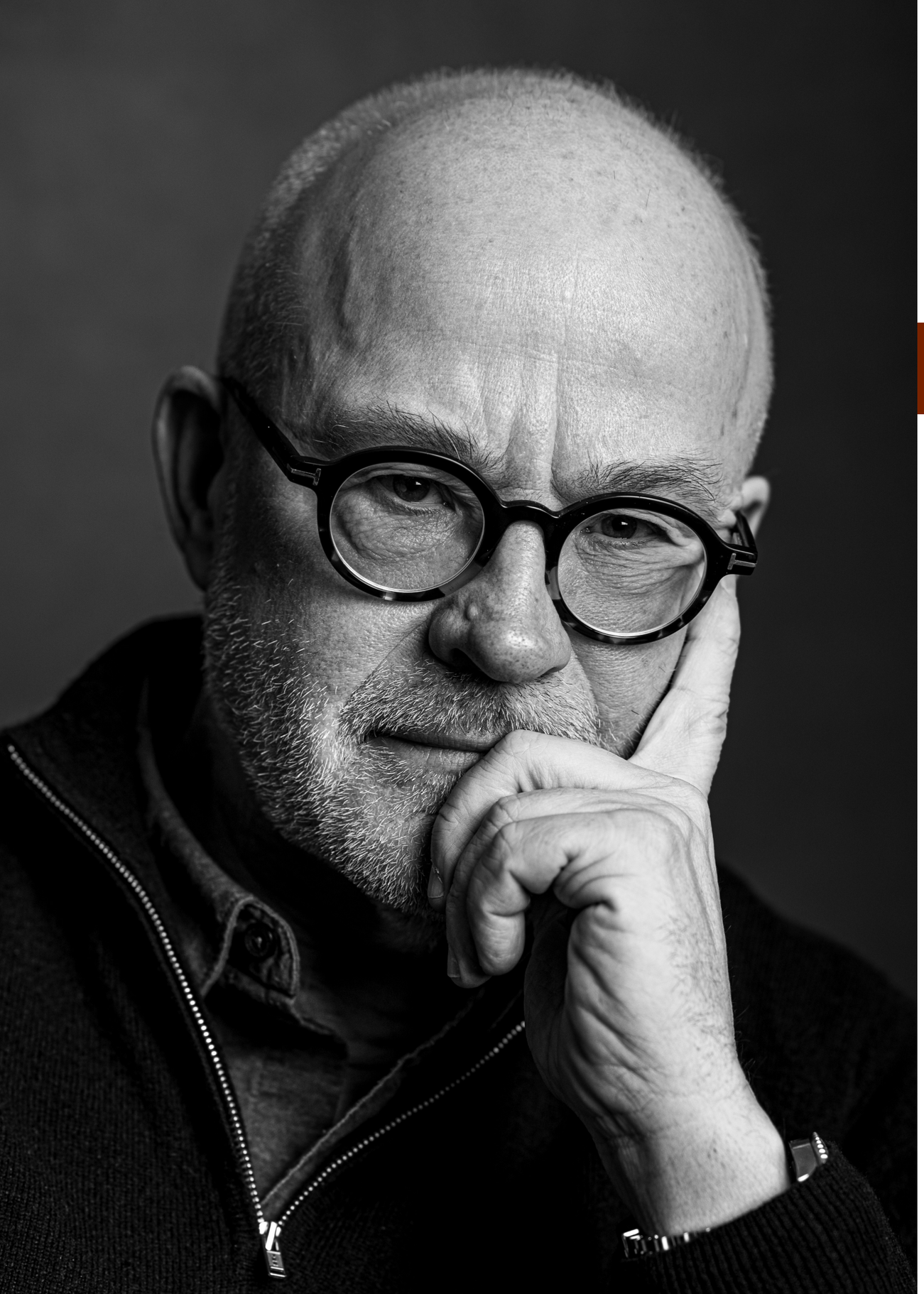

Bilder: Anders Rosenqvist
Fredrik Dolk
Mikael Bolin

Lyssna på intervjun här



Mikael Nilsson



Carl Ingelsson

Från **Dramaten** till **Buzz Lightyear**

Även om du mot förmodan inte skulle veta vem Fredrik Dolk är, har du förmodligen sett eller hört honom ändå. På vägen in till jobbet, samma dag som vi skulle göra denna intervju, hörde jag reklam på radion, och tänkte att detta måste vara Fredrik med sin karakteristiska röst, vilket det också visade sig vara.

Fredrik Dolk är sedan nästan 40 år tillbaka en av Sveriges mest mångsidiga och anlitade skådespelare med ett CV som gör att man tänker: ”Det här är väl ändå inte möjligt att han har hunnit…” Han har spelat både teater och har jobbat med film, och är en flitigt anlitad röstskådespelare. Han har gjort allt som går att göra; drama, komedi, tv-serier, kriminalare, action, dubbning, you name it.

När han kommer till DV media för att intervjuas är han precis så trevlig som de gånger jag haft förmånen att få jobba med honom; han hälsar och småpratar med alla, bjuder på sig själv, det skapas direkt en glad och otvungen atmosfär. När vi går in för att spela in podden som denna artikel utgår ifrån (lyssna gärna på hela intervjun, Fredrik berättar väldigt inlevelserikt. QR-kod ovan) är det Micke som intervjuar. Han och Fredrik träffades på en filminspelning här i Helsingborg, för filmen ”Kärlek och andra diagnoser” som är producerad av Anagram.

M: Hur länge har du skådespelat?

F: Jag började faktiskt när jag var sju år med lite teater, som fritidsaktiviteter då. Men jag var lite för livlig så jag fick sluta. Läraren tyckte att jag var för stökig, jag har väl någon diagnos, så jag fick sluta helt enkelt. Men sen hamnade jag som sjuttonåring i USA, på high school, jag skulle bli läkare var tanken. Så jag studerade på dagarna, men hade några timmar över på kvällarna, så då tog jag dels en fotokurs och en som hette ”introducing acting”. Just introducing acting var rätt kul, och när kursen var slut så sa min lärare: men ska du inte pröva ”Advanced acting” här och jobba? Så jag sökte, kom in och fortsatte de här studierna. Det var en stor highscool, man skulle ha en stor musikal på våren och jag fick en roll som en italiensk hyresvärd. De tyckte jag var så duktig på att imitera italienska så jag tror att jag fick rollen på grund av det. ”Wonderful town” hette musikalen. Så jag började 1978 kan man säga och det är ju snart 50 år sedan, herregud! Ja, så började det.

M: Har du haft någon skådespelare som inspiration?

F: Ja, jag hade ynnesten och möjligheten att spela med Stellan Skarsgård 1987, på Dramaten i deras tvåhundraårsjubileumsföreställning. Där gjorde han och jag de manliga huvudrollerna, och då fick jag lära känna Stellan. Det

var väldigt lärorikt, han lärde mig mycket. Sen kan jag väl säga Krister Henriksson, han har också varit en manlig förlaga. Krister, känner jag bara lite så där från när vi jobbat ihop, men Stellan och jag har ju spelat länge, i ett helt år. Det var faktiskt den sista rollen han gjorde på teaterscenen överhuvudtaget, sen drog han till Hollywood. Jag gjorde Claes Henrik och han gjorde Ferdinand i ”Drottningens juvelsmycke”, så det var kul. Robert Gustafsson är också en som är väldigt bra på det han gör, jag har stor respekt för Robert.

M: Vad har du gått på för teaterskola?

F: Ja, dels var det ju det här i USA, och när jag kom hem därifrån så började jag på Kulturama på kvällarna. Som lite kuriosa, det gick en tjej på Kulturama, hon var 13 år men verkade mycket äldre. Två år senare, 1983, tittar jag på Melodifestivalen och vem dyker upp där? Jo, Carola som sjunger Främling, och jag bara sitter och gapar, ”det är ju hon som jag gick med på Kulturama!”. Hur som helst, sen gick jag ett år på Kalle Flygare teaterskola, och efter det kom jag in på teaterhögskolan i Göteborg vid Göteborgs universitet, alltså scenskolan, och gick där i fyra år. Så jag har ju läst eller pluggat teater i 5,5 år eller vad det är, så det är ju rätt mycket.

M: Vilken var din allra första roll?

F: Ja, det var väl den där mister Appopoulos i Wonderful Town, den där italienska hyresvärden. Sen var jag på Dramaten faktiskt i lite statistroller, men den riktigt stora första rollen som professionell var ju nog den här Drottningens Juvelsmycke där jag gjorde Claes Henrik. Det är svårt att säga.



Till vänster: Från ”Den ludna gorillan” på Helsingborgs Stadsteater.

Till höger: Fredrik Dolk som ”Yank”.

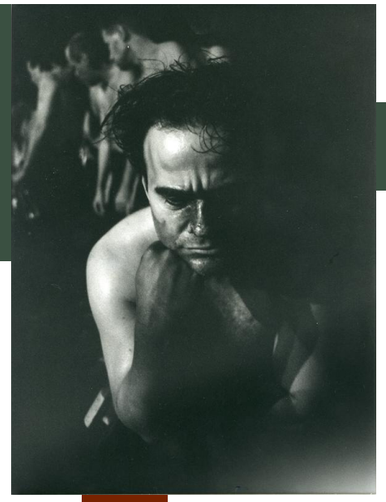

M: Finns det någon roll som har betytt extra mycket för dig?

F: Ja, och det var faktiskt en roll som jag gjorde här på Stadsteatern i Helsingborg. Pjäsen hette Den Ludna Gorillan, ”The Hairy Ape” av Eugene O Neill, nobelpristagare, skriven 1929. Min roll hette Yank, och det var nog en av de bästa men också krävande roller jag har gjort, den var väldigt speciell. Alla 48 föreställningarna var utsålda, folk kom från Stockholm och tittade. Det är bara jag och Rolf Lassgård som har gjort den rollen i Sverige. När jag gjorde den sista föreställningen så visste jag att jag aldrig kommer kunna göra det här igen, jag skulle aldrig orka. Så den har betytt mycket, den ligger mig väldigt varmt om hjärtat. Efter sista föreställningen satt jag själv och grät, jag visste att det här kommer jag aldrig kunna tangera igen, och jag tror inte jag har gjort det heller. Så är det.

M: Hur har du utvecklats sedan du började skådespela?

F: Jag har nog blivit lite lugnare och breddat mig. Jag har gjort komedi, musikal, drama, fars. Jag har gjort det man kan göra inom teater så att säga, dock inte performance. Jag litar mer och mer på mig själv.

C: En sak som jag skulle vilja fylla i eftersom jag har varit på Fredriksdalsteatern och jobbat med dig, är att du är en oerhört positiv och ljus människa att ha bakom scenen. Jag tänker för alla de andra skådespelarna, kanske nya som är på väg in, det blir en väldigt lugn och trivsam stämning bakom scenen, och det är väl minst lika viktigt?

F: Tack för det. Det var du som sa det. Jag försöker ta mitt ansvar och skapa en kultur och ha respekt för andra. Det är som att gå på en fest eller middag och sen sitta där och vara sur. Om du nu bjudit in mig till en middag, då är det mitt ansvar också att bidra till en trevlig stämning och bjuda på mig själv eller vara intresserad, och på samma sätt är det backstage på en teater, att man snackar med kollegor och så där. Tack så hemskt mycket för fina ord.

M: Vad är det roligaste med skådespeleri? Det tråkigaste?

F: Det roligaste? Jag slås av det varje gång man börjar med en kollationering (första gången man samlas och läser pjäsen och ser scenografin) och så tänker man: ”Nä, det här! Om åtta veckor, hur ska vi få ihop det här?” Men efter åtta veckor så är det premiär och vi har fått ihop allt. Jag gjorde en pjäs i höstas här på Stadsteatern som hette Mästaren och Margarita. Det är en rätt komplicerad historia av Bulgakov med ett oerhört komplicerat manus. Musik och sång och dans och trapetser och komedi och det ska spelas musik. Vi spelar ju rock’n’roll i pjäsen, vi gjorde ju Sympathy for the Devil av the Rolling Stones, med bara oss ickemusiker. Vi skulle lära oss spela bas och trummor och gitarr, ja, det gick det med. Man förstod ingenting och vi tänkte gud, hur ska vi få ihop det här? Och den blev fantastisk. Jag är ju 65 nu, men det slutar aldrig att förvåna en det där.

Det tråkiga kan ju vara konkurrensen, och ibland när man inte förstår varför man själv inte får en roll som en kompis eller kollega får, och sen att det inte alltid är så bra betalt. Ibland är det väldigt bra betalt, ibland är det väldigt dåligt betalt, vilket jag tycker är sorgligt på våra institutioner. Sen jobbar man mycket kvällar, man är borta från sin familj, man är borta från kompisar. Man blir lite isolerad ifrån samhället i övrigt.

C: Vissa roller kan vara väldigt tunga, och kan vara svåra att släppa. Är det något som du har upplevt?

F: Jag gjorde ju den här Kärlekens Sund på teatern här, där det var kärleksbrev ifrån helsingborgarna som de hade skickat in, och jag blev väldigt berörd varenda kväll. Det var lite tufft, men bara man får landa efteråt så blir det bra. Sen gjorde jag ju den här ”Första Steget” om incest, ett slags anonyma alkoholister fast för incestoffer alltså, och pedofiler. Det där var faktiskt jobbigt att göra varje kväll, men generellt sett så duschar man och sen så är man tillbaka på banan.

M: Jag undrar om din familj, håller de också på med skådespeleri?

F: Min fru gör inte det, hon håller på med utbildning, hon jobbar inom folkuniversitetet och är chef där, jätteduktig. Jag tror framförallt att min äldsta son skulle nog vilja hålla på med det här mer. Han har varit med lite TV-grejer och sånt, han gör lite grejer med kompisar på Youtube och/eller tiktok. Men det där till att gå och bli yrkesverksam inom området, det har jag bromsat lite. Man måste ha den lågan och fokuseringen för att för att orka i det här jobbet, det ska inte finnas något alternativ. Min yngste, nej, men han tycker om att titta på teater.



Fredrik Dolk som Pontius Pilatus i ”Mästaren och Margarita” på Helsingborgs Stadsteater.

M: Hur känns det att vara med på Eva Rydbergs sista produktion på Fredriksdal?

F: Det känns spännande och sorgligt samtidigt. Men Eva är väl 83, 84 år nu, så hon känner nog också att hon vill runda av. Och jag ska ihop med Claes Malmberg göra de två manliga huvudrollerna med henne där, och det ska bli jättekul. Jag har ju spelat med Eva 18-19 gånger. Vi har oftast varit ihop på ett eller annat sätt i de här pjäserna eller ska bli ihop eller någonting, så att det är ju speciellt. Vi har ju sålt trettiofemtusen biljetter redan fast vi har premiär om fem månader så det är inte dåligt. Sista föreställningen är utsåld, den tog ju slut direkt när man hade släppt biljetterna

M: Hur är Eva Rydberg att jobba med?

F: Mycket bra. Krävande i det avseendet att man ska kunna sin text. Man ska vara disciplinerad. Man ska inte hålla på och strula, man ska vara exakt och ha respekt för arbetet så som jag har försökt förmedla till yngre kollegor när man arbetar. Det har jag fått av henne och andra äldre kollegor, och så respekt för scenen och för publiken. Man ska kunna sina grejer.

Fredrik och Eva Rydberg i pjäsen Hotelliggaren, Ola Forssmed till höger.





Scen från Pang i Bygget, Fredrik omgiven av Adde Malmberg och Eva Rydberg.

M: Vilket är roligast, teater eller film?

F: Alla som säger att film är roligare än teater, de tror jag inte på! Att filma är kul, men det är ju så fragmentariskt. På en pjäs så ska du hålla en roll i två, tre timmar och du påverkar den i relationen med publiken. Film har ju en annan utmaning, du måste hitta den där närvaron och koncentrationen, gå från noll till 100 på en sekund. I teatern har du mer en möjlighet att styra. I film så är det också hänvisat till klippning vad man väljer. Jag har varit med i filmer där jag är bortklippt, respektive scener som jag trodde skulle bli bortklippta som är med i sin helhet. Som utövande konstnär så är ju teatern utmaningen där du kan påverka dagligen.

Men det är väldigt få filmskådespelare som går tillbaka till teatern. Stellan har ju inte stått på scen sedan 1988 och varför det? Det är för dåligt betalt för mycket arbete. Han filmar tre fyra månader om året, sedan är han ledig och lever jättebra. Med teatern måste du jobba tolv månader om året, det orkar man i en viss period. Sedan blir filmen lite bekvämare om ni fattar. Men det är mycket väntan och så filma tre minuter om dagen. Det blir ju en anspänning när du har kanske en scen med åtta repliker på en dag. Stellan har ju berättat att han fick ju kameraskräck.

Men väntan kan också bli kul. Jag gjorde en filmserie, Atlantic Crossing hette den. Det var om kriget och Norge med toppskådisar från Norge, Danmark och Sverige. Det var jättekul att snacka med de här stjärnorna, Ghita Nörby och andra, jag kommer ju aldrig nära dem, och där satt man ju och fikade med dem. Det är roligt på olika sätt, film och och teater.

M: Hur gick det till när du fick rösten till Buzz Lightyear?

F: Jag kan berätta att det var en känd skådespelare som var castad för den här rollen. När man dubbar originalet, då sitter skådespelarna i en tom studio med manus och läser. De har ingenting att förhålla sig till mer än varandra, men när vi får det, då får jag bara den amerikanska rösten och munrörelserna på bilden. Det gäller att inte bli större än karaktären, jag måste ju underordna mig, i mitt fall Tim Allen som gör den amerikanska Buzz. Jag kan inte försöka förbättra Tim Allen, men den här skådespelaren försöker vara bättre, och det blev fel. Då ringde min telefon en fredag -94. ”Fredrik, vi har lite kris här, kan du komma till Köpenhamn imorgon?” Så jag åkte till Köpenhamn på lördagen, jag höll på i sex timmar och så skickades det till Los Angeles, och så valde de mig. Det här var den första digitala filmen Pixar gjorde, den första helt digitala.

Jag har pratat med skådespelaren som var tänkt till rollen från början. Han har frågat mig, ja, vad gjorde du där för att knipa det? Jag gjorde vad jag skulle, sa jag.

M: Hur fick du då spela rollen i Harry Potter?

F: Jerry Lockham heter han. Det roliga i detta var att jag var med i en Wallander, den engelska versionen med Kenneth Branagh som Wallander. Vi hade en scen där han skulle dränka mig. Så det var bara han och jag ute någonstans i Skåne. Han höll sig för sig själv, han pratar inte med mig, han var ju stor, fått en Oscar och så. Till slut så var vi ändå



tvungna att kommunicera på den här bryggan där han skulle trycka ner mig under vattnet, för övrigt en hemsk upplevelse. Då sa jag ”You know I’m your voice in the Swedish Harry Potter movie” och vet du vad! Han ville kolla vem jag var. ”Who the hell is my voice in Sweden?” Jag glömmer aldrig hur han vände. Vi hade gått där i två timmar och inte sagt hej, och sen var vi superbundis när han fick reda på att jag gjorde hans röst i Harry Potter.

Det kommer väl vara det enda eftermälet av mig, Buzz Lightyear och Harry Potter av allting som jag har gjort. Men det är någonting som kommer ligga kvar för historien. Det kan jag tycka är lite kul, precis som Pippi. Inger Nilsson är Pippi för nästa generation och nästa generation. Sen kommer det säkert komma någon ny dub på Harry Potter men den ligger ju än så länge kvar och den är ju 20 år gammal, och Buzz Lightyear är ju 32.

C: Å andra sidan, det klickar ju mellan vissa karaktärer och röster. Tänker att det funkar inte att byta ut rösten för att alla relaterar till den, och du har en väldig karaktäristisk röst. När jag åkte bil häromdagen så hörde jag reklam från Allelektro, och jag kände igen rösten direkt. Det måste vara Fredrik tänkte jag.

F: Det kanske är så, jag vet inte, men det är roligt. Och reklam gör jag, Allelektro, och Biltema.

M: Jag såg att du varit elitsimmare?

F: Ja, jag har varit elitsimmare långt tillbaka. Första gången man simmade i innerstan i Stockholm sedan nittonhundratiotalet var 1976. Där har man inte kunnat bada på 50 år, men då ansåg man att vattnet var så rent att man arrangerade den första Riddarfjärdsimningen. Jag vann det loppet! Jag var 14 år. Det stod hundratusen i publiken utmed hela Norr Mälarstrand, och jag fick en lagerkrans av ingen mindre än Arne Borg, vår största olympier på 20-30-talet.

M: Dessutom har du varit militär?

F: Ja, det stämmer. Jag är reservofficer i kustartilleriet men jag är inte aktiv nu. Jag gick på sjökrigsskolan där också kungen har gått, på Näsby Park slott. Det var en väldigt fin utbildning, oerhört privilegierat. Jag blev amfibiekompanichef för kustjägare, robot och minor. I denna roll var jag krigsplacerad uppe i norra skärgården i Stockholm på en plats som heter Möja.

C: Du var också i Karlskrona?

F: Ja, och där var jag först, under utbildningen. Där händer det grejer den 30 oktober 1981. Vi hade kvällstjänst och så stormar de in, ”nu måste ni på med stridspackning”! Det regnade och blåste, och vi tänkte nej, men gud, måste vi, snälla, vad är det här? Och vi var bara 26 stycken på hela KA 2 då, det var precis efter muck, det fanns bara vi. Vi var de enda som fanns värnpliktiga i hela Karlskrona.

Ut i mörkret kl. 22, och så en gummibåt över något sund, och så skulle vi dra ett sånt här dieselaggregat för att starta någon 1000 wattslampa. Det stormade, det var 00-01 på natten. Och så över någon ö, så kommer vi fram, och så sa de att starta aggregatet, och så drog vi igång det, och då lystes det upp i den här blekingska kolsvarta natten, en stor ubåt som stod 10 meter framför oss och jag bara gapade.

Jag sa till min kompis att ”nu är det någon som har varit packad och kört på grund.” Vi trodde det var en svensk ubåt! Och så säger befälet åt oss att bygga ett skyddsvärn med sten. Jaha, ”och så lägger ni kulsprutan i riktning ubåt!” Så vi låg där, 26 man, i två dygn. Och så sa de, ”ni får inte prata, ingenting.” Jag tänkte att det här är ju hemligt, det här måste ju tystas ner, vi fattade ju inte vad det var.

Så kommer vi hem på fredagen efter ha varit ute i två dygn. Och så sitter vi i kasernen och vi undrar ” Vad är det här för ett spektakel?” Då får vi se Rapport. En helikopterbild från BBC zoomar ner på någonting, vi tittar och undrar vad är det där? Så säger någon, ”men vänta, det där är ju vår ubåt!” ”Vad fan säger du?” Då börjar vi lyssna för då förstår vi att det är en rysk ubåt. Så vi har varit där ute i två dygn, har inte fått reda på att det är en rysk ubåt och att den är atombestyckad, utan vi har trott att det var en svensk ubåt.

Det roliga är att jag var i Blekinge skärgård i somras och åkte förbi Torö. Då ser vi att mitt värn som jag och Assarsson byggde fortfarande är kvar. Någon har satt dit en sån här parkeringsförbudskylt med en ubåt på, så ingen parkering för ubåt här!

En mycket rolig intervju med en mycket trevlig person slutar här, en planerad halvtimme blev en hel timme. Man kan ju lugnt konstatera att Fredrik hunnit med en del. Och med hans energi lär det hända mycket framöver.

KAN filmfestival

KAN Filmfestival har varit med i tidningen ett par gånger tidigare. För den oinvigde är det från början ett samarbete mellan både dagliga verksamheter och mötesplatser för socialpsykiatrin som sysslar med film, från olika kommuner i Skåne. Syftet är att skapa en filmfestival där deltagarna får möjlighet att visa sina filmer inför publik, på en stor duk och att kunna träffas över kommungränserna. Målet är också att deltagarna själva (med stöd) ska kunna hålla i hela arrangemanget själva. Numera är det ett treårigt projekt med medel från Arvsfonden, i regi av Studieförbundet Vuxenskolan Skåne.

Efter att projektet kom igång har det varit mycket arbete med att skapa organisationen, ”hur gör vi”, hitta intresserade deltagare, kontakter, samarbeten etc. Det börjar bära frukt nu på flera olika sätt. Årets festival blir på Stadshallen i Lund den 1 oktober, efter att tidigare ägt rum i Lomma och Helsingborg. Förutom själva festivalen som bl a kommer att innehålla en stafettfilm, så erbjuds nu t ex studiebesök och olika workshops. Ett studiebesök var på en filminspelning av några scener av ”Den tunna blå linjen” i Malmö. (Se sida till höger).



Festivalfotograf Sofia Berglund.

När det gäller workshops finns det i skrivande stund både som rekvisitör, konferencier, skådespelare och festivalfotograf. Dessutom finns viss möjlighet att kunna rådgöra med en professionell regissör inför ett filmprojekt vilket skedde i Helsingborg. (Se nedan). Framöver finns också planer på filmsamarbeten mellan kommunerna, men det spånas än så länge på hur.

Länk till KAN Filmfestivals hemsida



Action med Antennen i Malmö från förra stafettfilmen





Perception

Perception är nästa kortfilm av Christopher Clarkson. Det handlar om en tjej som vill vara ensam efter en tragisk händelse och åker ut till en stuga i skogen. Men det blir inte riktigt som hon tänkt...

I planeringsprocessen fick filmteamet stöd av Josefin, en filmpedagog, tack vare KAN. Med henne gick teamet igenom planer och idéer och fick fin och lärorik feedback. Till höger en länk till DV Medias Youtubekanal. Där ligger filmer, intervjuer och annat. Tyvärr är inte Perception klar till tryckningen. Men den kommer...

Länk till DV Medias Youtubekanal

Studiebesök på filminspelning

En kall dag i Januari fick DV Media och många andra verksamheter genom KAN möjlighet att vara med vid en inspelning av några scener till den lovordade polisserien ”Den tunna blå linjen”.



Det var utomhus, på en parkering vid Rosengård ishall i Malmö, och det var mycket intressant och lärorikt. Det är ju en stor produktion, och vid det här inspelningstillfället var det 45 personer i teamet, och ett trettiotal statister förutom skådespelarna. Det är ju många roller som ska fyllas; kamera, ljud, inspelningsledare, monitortekniker, ta hand om statister, catering, rekvisitör, scenograf etc etc. Anagram som producerar serien består egentligen bara av producenter och ekonomi, alla andra är frilansare.

En sån här produktion kostar många miljoner av förståeliga skäl. Den dyraste biten är för utrustningen som hyrs in.

Det var inspelning både utomhus och inomhus den dagen. Under besöket filmade man ute, det var en polisinsats där poliser sprang in i en sporthall med dragna vapen.



Det är mycket väntan för många, även teamet. Mycket som måste förberedas samordnas inför varje tagning.

Den andra scenen vi fick se var en utrymning av sporthallen. Man tar 4-5 tagningar av varje scen för att kunna välja det bästa. Det är också mycket väntan vid en inspelning pga detta och många andra skäl. Det är ju lång planering inför en sån här inspelningsdag. Bara sporthallen hade byggts upp till en hel utrymningsförläggning med allt som kan tänkas av rekvisita. Det var ett 30-tal sängar med filtar och allt, mottagning, matutdelning, leksaker till barn och mycket annat. Det måste ha tagit lång tid att både planera och köpa in saker då man inte har något rekvisitalager, detta då det skulle ta alldeles för mycket plats och resurser. Man köper på loppis och andra ställen, efter inspelning säljs grejorna eller skänks tillbaka.

Man hyr in riktiga poliser och ambulanspersonal för rådfrågning och som skådespelare för att få det så verklighetstroget som möjligt. Polisbilarna är fake och hyrs in från Stockholm, ambulanser och brandbilar med personal är riktiga, men det kan hända att de får utryckning under tiden om behovet är stort. Det hände med en brandbil som skulle varit där som behövdes nån annanstans.

Ett entimmesavsnitt till en serie tar ungefär 15 dagar att spela in, och en lång inspelningsdag resulterar i ungefär 4 minuter klippt film. Det blir 60 dagar för 4 avsnitt. Det vi såg kommer att sändas i SVT i en julspecial med 4 avsnitt.

Bild: Christopher Clarkson



Manilla. Filippinernas huvudstad med en lika stor befolkning som hela Sverige, ca 11,5 miljoner.

TROPIKARIET

Bilder: Karl-Oscar Örnell





Karl-Oscar Örnell

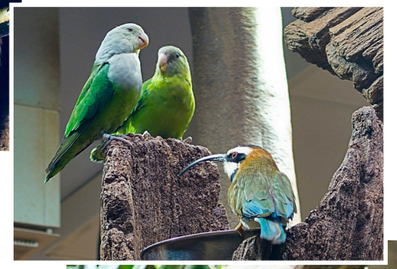

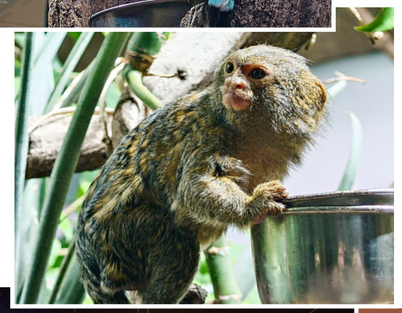

Stora bilden vänster: Kajmanteju

Överst: Gyllenhuvad lejontamarin

Ovan höger: Gråhuvad dvärgpapegoja och vitpannad biätare

Höger: Dvärgsilkesapa

Nedan vänster: Dinosaurieutgrävningen

Nedan mitten: Manmade freaks

Nedan höger: Entréplanet med fik och butik

Jag är uppväxt i Helsingborg, och har bott här sen 1997. Ett av mina favoritställen som alltid funnits här är Tropikariet. Jag har varit där många gånger, jag har både firat min födelsedag och varit på mina kompisars födelsedagar där. Jag har alltid tyckt det är kul att gå runt i dom olika välgjorda miljöerna och kolla på alla intressanta djur dom har.



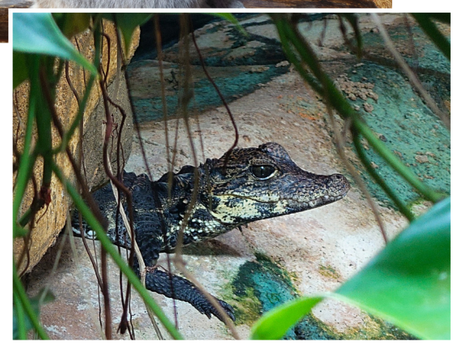

Ringsvanslemur och trubbnoskrokodil.

Jag tycker också det är häftigt att kunna gå fritt bland vissa av djuren. Tropikariet har funnits i Helsingborg sen 1994, i början låg det på Ångfärjestationen, jag har varit där som liten men minns inte så mycket. Sen dess har det fortsatt växa, idag har man nästan 200 olika djurarter och 36 anställda. 2002 flyttade Tropikariet till sin nuvarande plats i Chokladfabriken Kärnans gamla lokal på Stattena.

Det första man ser när man kommer till Tropikaret är inhägnaden för lemurerna utanför entrén. Expedition Madagaskar som öppnade 2015 är den första avdelningen på första våningen. Det är här lemurerna vistas inomhus, det finns också några olika fåglar. På våningen längst ner ligger Kongofloden som öppnade 2022. Där finns mina favoritdjur krokodilerna, som flyttat ner från andra våningen. Arten dom har på Tropikariet är trubbnoskrokodil som är världens minsta krokodil.

I nästa rum finns det fina akvariet, med många olika tropiska fiskar och hajar. På andra våningen ligger regnskogsnatt för djur som trivs i mörker. Där finns bland annat uggleapor och en egyptisk grottflyghund som brukar flyga förbi när man går runt i rummet. Andra rummet är Sydamerika, ett stort rum med djur som gyllenhuvad lejontamarin och dvärgsilkesapa. Förr i tiden hade man en trumpetarfågel som gick runt och gav sig på ens skosnören.









Hajakvariet som snart kommer att vara ersatt av ett dubbelt så stort.

På högsta våningen ligger freaks of nature, där det finns flera olika mindre djur som västlig diamantskallerorm och nakenråttor. Dinosaurieutgrävningen ligger också här, där har jag spenderat många timmar med att gräva efter fossiler.

Här finns också en utställning om ett ämne som jag tycker är väldigt intressant. ”Manmade freaks” som handlar om djur som människor har avlat fram för speciella egenskaper eller bara för utseendet. Här finns det bland annat guldfiskar och kanariefåglar. Tillbaka på första våningen ligger fiket och presentbutiken. Intill fiket finns den stora inhägnaden där surikaterna fanns innan dom byttes ut mot dvärgmanguster 2024.

Det här var en liten kort sammanfattning av vad det finns att se och uppleva på Tropikariet. Härnäst kommer en intervju med Tropikariets grundare och vd Magnus, och en rundvandring med djurvårdaren Ida. Ni kan lyssna på dessa via QR-koderna. Tropikariet kommer nog förbli ett av mina favoritställen i Helsingborg. Jag ser fram emot att se vad framtiden har att erbjuda, och hoppas att Tropikariet fortsätter att vara en viktig del av Helsingborg framöver.



Magnus Lindqvist, grundare och VD

Hur började det hela egentligen?

-Redan i förskolan hade jag en jättefascination av insekter, skalbaggarna i trädgården, allt. När min pappa fick den galna idén att han skulle ha dvärghöns inne i villaträdgården var det någonting som väcktes. Jag tror jag var 6-7 år och sen har det bara spårat ur.

Och när kommer idén att starta upp nånting?

- Hela idén till Tropikariet börjar faktiskt i väldigt unga år. Då var det jag och min barndomsvän Olof som delade intresset, och vi är fortfarande ibland ute och reser och letar ormar i regnskogen. Förr i tiden så fanns Helsingborgs terrarium i en källare på Olympia, och vi var ju såklart jättefascinerade av det här stället. Så redan i låg- och mellanstadiet hade vi skissat upp i Olofs föräldrars källare var vi skulle bygga terrarierna, men vi var ju så unga så vi fattade att det kan man inte göra. Vi hade till och med planerat att vi skulle ha utställningen i hans källare och musodlingen hemma hos mig. Vi hade till och med snickrat en låda som jag skulle transportera mössen i på pakethållaren.



Första upplagan av Tropikariet på Ångfärjestationen.

De här planerna blir ju lite mer allvarliga sen när vi kommer till högstadiet. Då hade vi själva jättemycket ormar redan, det var helt överfullt i våra respektive källare. Vi ville ha något växthus och sånt, vi skissade på det, men ja, vi hade inga pengar, vi gick ju i skolan.

Dina föräldrar då? De måste ju ha slagit i taket?

- De har stått ut med mycket genom åren. Men de såg väl att det var någonting utöver det vanliga. Det är jag tacksam för. Morsan försökte hålla det lite innanför gränserna, men min pappa som också var väldigt djur- och naturintresserad hade ju inga spärrar. Så det var snarare min stackars morsa som fick stå ut med det.

Sen öppnade ni vid Ångfärjestationen?

- Ja. Just då, -94, var lite av en tillfällighet. Så här var det, i gymnasieåldern hade ju jag och Olof djur på avancerad nivå. Jag var inte riktigt gjord för skolan så det blev inte något gymnasium, det blev bara fem veckor, jag var enormt skoltrött. Jag började att arbeta lite, något år därefter så börjar det bli lite lågkonjunktur i samhället så jag blev uppsagd, detta var början på nittiotalet. Då insåg jag att nu är ju chansen här igen, det som vi hade drömt om under alla år. Jag var bara 20 bast då, och Olof hade börjat med universitetsstudier. Jag hade precis flyttat hemifrån, hade inget att förlora. Problemet var att jag varken hade pengar eller lokal.

Jag gick runt och letade lokal och av en tillfällighet så tänkte jag Ångfärjestationen. Där fanns ju redan en nattklubb i själva huvudbyggnaden, men i en liten utbyggnad för expressgods hade verksamheten lagts ned. Jag tittade in genom fönstren och en skäggig herre kom och undrade vad jag gjorde. Och så berättade jag för honom lika entusiastiskt som jag gjort för alla andra att jag ville skapa en utställning. Alla andra har sagt att ”det var ju trevligt men…” Men han var tokig nog och tände till på den här idén och sa ”vill du ha den lokalen, då får du ringa till Göran Sandell” som var den som hade hand om den typen av lokaler inom kommunen, och han blev min välgörare. Jag ringde ju direkt och även han var tosig nog att tro på mig, en tjugoåring utan en krona på fickan. Han trodde på idén och Arbetscentrum var villiga att flytta ut och sen gick det jäkligt snabbt där. Vi har ju faktiskt haft kontakt på senare år vid ett par olika tillfällen.

Då inser mina föräldrar att ja, OK, det är ju nu då. De var snälla nog att ta lån på huset, så jag fick låna hundratusen av dem. Och sen hade jag sparat ihop 10 000, så 110 000 var min startplåt. Man insåg att nu är det fan på riktigt. Nu måste vi ju börja bygga här, så jag kallar in tunga gardet med Olof och även en annan barndomskompis Anders som händelsevis börjat utbilda sig till elektriker, det var ju perfekt. Ja, så i juli -94 var det klart, och på den vägen är det.

När jag började kände jag att det funkade. Första året hade jag tjugotusen besökare och jag hade ju inte ens trott på hälften. Jag satt själv i biljettluckan och skötte djuren på kvällen och morgnarna. Men jag kände efter några år att jag ville göra saker och ting ännu bättre, och är man på den nivån som vi var så känner man att man vill ta det hela vägen om man ska köra detta vidare, och det var godkänt av myndigheterna.

Och sen flyttade ni ju hit till Stattena 2002? Kände ni att ni hade för lite plats för att utvecklas på?

- Jag är nog en ganska obotlig utvecklare. Det är ju en fördel, men ibland är det en nackdel, för då och då skulle man behöva stanna upp lite av ekonomiska skäl och se över läget. Men jag har inte riktigt den genen. Det hade ju varit åtta år på Ångfärjestationen, men 140 m2, det var jäkligt litet. Första sportlovet är ju en väldigt välbesökt vecka i min bransch, och det första sportlovet fick jag en chock. Vi hade ju ingen koll alls på besöksstatistik och sånt. Så jag kände att ska det komma mer folk är det kanske dags att hitta en stor lokal. Verksamheten behövde växa och då hade jag inte mer att välja på än att flytta. Alla var skeptiska, inklusive mina föräldrar, att vi skulle flytta upp hit efter att ha haft den kanonplaceringen mitt i stan.



Andra upplagan av Tropikariet på Stattena.

Hur stort är Tropikariet nu då?

- När jag flyttade hit här hade jag bara våning två och tre, då var det 700 m2. Tropikariets 140 kvadrat på Ångfärjestationen är lika stort som inne hos lemurerna. Det var jag själv som byggde det, för då hade då hade Olof och Anders kommit lite ut ur bilden. Jag kunde ju inte genomföra allt, för allt beror på ekonomin, men försökte med små medel ändå göra något. Min fru som var min flickvän på den tiden sa första gången hon kom hit ”hur fan ska du kunna göra detta till en utställning?” Det är ju en gammal fabriksbyggnad från fyrtiotalet.



Karl-Oscar Örnell

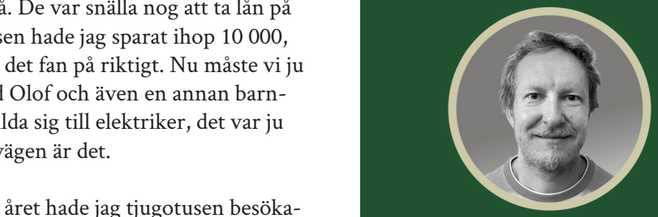

Carl Ingelsson

Lyssna på intervjun med Magnus här

Lyssna på rundvandringen med ida här

Bilder: DV Media Tropikariet

Och sen har det ökat sen med flera våningar?

Här i entréhallen var det auktionsverk så vi hade entré från lastkajen. Men efter några år flyttade auktionsverket och då la jag rabarber på hela den våningen. Folkuniversitet ligger fortfarande på våning fyra. Efter några år byggde jag hajakvariet i källaren, och sen några år tillbaka har jag tagit ytterligare en del av källaren som jag inte hade innan. Totalt har vi nu ca 3000 m2, med alla utrymmen bakom kulisserna, lager och karantäner och verkstad för hantverkare. Det är strax över 2000 m2 i utställningen. Så det har växt efterhand, men det är så det måste ske. Det går inte göra allt på en gång och när man inte heller har pengarna. Det är orimligt.

Kongofloden är väl den nyaste avdelningen?

Ja, precis, krokodilerna flyttar ner till källaren. Men det absolut nyaste som skulle ha varit klart nu är ett nytt och dubbelt så stort hajakvarium. Vi började ju bygga precis innan coronan kom så det skulle ha varit färdigt för länge sedan. Och efter coronan har det varit lågkonjunktur. Det har stått stilla i många år, annars har jag varit rätt bra på att försöka leverera någon ny avdelning vartannat eller vart tredje år. Nu kan jag inte bygga ut, men man kan ju bygga om, så det är bra för besöksflödet att det kommer något nytt.

Bara här i detta rummet där vi sitter hänger de här afrikanska maskerna, passande möblemang, väggar osv. Det är inte bara att sätta upp ett terrarium, det är också allt annat omkring, teman och allt.

Det här är ju både en miljö som måste tillfredsställa djurens behov, men där är ju även någonting som vi i djurparksvärlden kallar för tematisering. Det är inget nödvändigt för djuren, men jag säljer ju både upplevelse och kunskap, och då är det klart att det måste vara något annat. Det är någonting vi har satsat på de sista åren också. Jag har ju inte resurserna att bygga de här gigantiska hajakvarierna eller jättestora regnskogarna, varken i byggnaden eller ekonomiskt, och då får man hitta något annat. Störst behöver inte alltid vara bäst, utan man får hitta någon annan känsla. Vi har jobbat mycket med att med små medel försöka göra det bra istället.



Magnus med sina kompisar.



Kongofloden



Sydamerika

Ni hade det svårt under pandemin?

Ja, det höll på att gå i konkurs två gånger under pandemin. Vi förlorade 95 % av besökarna över natten, och det pågick ju ett par år. Jag sa upp hälften av min personal på rak arm. Vi lyckades att pressa ner driftskostnaderna någon månad till strax över 500 000 i månaden, och med hjälp coronastödet kunde man i alla fall betala 10 % av de anställdas löner. Men inget annat stöd, detta bedrivs enbart med entréavgifter, så har det gjorts i alla år. Det det enda positiva med coronan var att jag fick ett kvitto på att jag ändå hade lyckats med att skapa ett bra varumärke under de här åren. I en insamling vi hade som min bror initierade lite snyggt, där skänkte allmänheten och företag 1,5 miljon bara så!

Det handlar inte bara om varumärket, utan en verksamhet som har skötts under alla år både djurskyddsmässigt, myndighetsmässigt, ekonomiskt, personalmässigt. Det var nära ett par gånger, men jag tänkte nej fan! Det kan ju inte sluta så här, aldrig i livet. Verksamheten var ju på sin topp, vi hade haft besöksrekord året innan, ja, det var en prövning.

Hur är läget nu då?

Nu de sista åren efter pandemi och lågkonjunktur så har vi runt hundratusen. vi är nöjda med det. All time high är 120 000, förra året hade vi hundrasextusen. Förr i tiden kunde det på torsdag-lördag på sportlovet vara 1000-1100 besökare om dagen, nu kommer det 700-800. Å andra sidan så har vi fått lite mer folk på andra tider, men vi får nog inse att det ser lite annorlunda ut nu än innan coronan. Förr i tiden har jag inte behövt marknadsföra mig, men nu har vi lite mer konkurrens med saker på nätet, det är en helt annan värld idag. Jag tror man har tappat lite de som precis hade råd med det, med inflationen och allt. Numera kostar ju vår verksamhet minst 30 % mer att driva idag än vad det gjorde innan coronan. Och det har ju förstås fått spegla av sig på de nya entréavgifterna, så där kanske man tappar lite också. Men i slutändan är det ändå mer bra.



Ida Bjäringtoft, djurvårdare





Och här passar det att vi går över till djurvårdaren Ida. Under intervjun med Magnus har hon anslutit för att visa oss runt. Ida är den senast anställda på Tropikariet, men är redan väldigt kunnig om det mesta.

Och det här med att gå fritt bland djuren, är det en unik sak? Är det okej för djuren med en massa människor? De finns ju inte i deras naturliga habitat.

Det var ju det som var min röda tråd som gjorde avtryck. Det var inget nytt för 20 år sedan, men det var ingen här i Sverige som hade det som genomgående tema. Här var nästan varje avdelning genomgående och den trenden har vi lite fortsatt med. Och där är utmaningen. Ett; det tar mycket längre tid att sköta, två; lite svårare att hålla koll på djuren i sådana här frianläggningar, tre; det ställer ju krav på att du utför anläggningen rätt så att djuren ska kunna gå undan, för att just nummer fyra; djuren inte ska bli stressade. Det är en av anledningarna till att vi under stora delar av året har stängt på måndagar. Vi har våningsvärdar på de tider det kommer mycket folk.

-Vi stöttar ju genom att visa upp dem, våra djur blir ju ambassadörer för deras vilda bestånd, fyller Ida i som har anslutit för att visa oss runt. Det är väldigt mycket snack i djurparksvärlden om man ska ha besökare så här bland djur. Jag personligen tycker väl inte det i grunden faktiskt, men det är så himla viktigt att låta besökare få den här upplevelsen. Får de inte den här upplevelsen så kommer de inte heller börja bry sig tyvärr, för det är så det funkar. Så även om jag inte tycker om grundtanken i det så finns det en bakgrund som jag tycker gör det värt.

Är det någon speciell avdelning du jobbar med? Är det uppdelat med ansvaret på de olika avdelningarna?

- Jag är här i denna avdelningen för det mesta. Avdelningarna är avdelade på plan, så här har vi då ”Madagaskar”, På avdelningen ”Natten” har vi en som jobbar, en är i ”Sydamerika” och sen har vi en uppe på ”Freak” på tredje plan och så en som jobbar i hajkällaren. Då ansvarar man för allt på sitt plan, vilket har sina fördelar. Det gör att alla kan lite av allt och det är väldigt bra för arbetsgruppen i sin helhet.

Behövs det en gedigen utbildning för att jobba här?

- Ja. De flesta har gått djurvård och är djurvårdare på nivå två som innebär att man har en grundkurs i läkemedelshantering. Jag vet att det här företaget också prioriterar väldigt mycket egenkunskap. Det ligger i företagets gener. Och de lite äldre som lärt sig på vägen har oftast mer kunskap än vad vi nyutbildade har.

Är det många som söker hit och vill jobba? Hur många är ni här, ungefär?

- Jag antar att det är ganska många som vill jobba här.

Hur många är svårt att säga, (36, red anm). Vi har ju lite timanställda som kommer in på helgen, och så har vi några extra på säsongen och så cafépersonalen, och vi har hantverkare. Ett ganska stort gäng ändå.

Är det många av djuren som är hotade?

- De flesta djuren vi har är väl hotade egentligen, men många är mer hotade än andra. En av de mest hotade är faktiskt de egyptiska landsköldpaddorna. Sedan har vi också hela Madagaskaravdelningen, för allt i Madagaskar är ju väldigt hotat.

Som vi pratade om tidigare, det funkar alltså hyfsat bra då med att låta folk gå runt?

- Det tycker jag. Sen har vi ju också personal som går runt och bara ser till att allt går bra när det är väldigt mycket folk. Det kommer alltid vara folk som går över gränser eller ska röra. Vissa tar med mat till djuren och det är något vi absolut inte uppskattar. Vi vill ju ha koll på vad de får i sig, för ibland när man kommer på morgonen är det nåt djur som har löst bajs, och då vi inte gett dem något konstigt så vill ju vi veta vad de fått i sig. Så det är väldigt knepigt, det är väl en av de negativa sidorna med det hela.

Det är mycket jobb med allting, att hålla efter och göra om och allting?

- Ja, vi försöker väl hålla det så bra det går. Och med jämna mellanrum så gör vi ju om avdelningar också. Även om mycket tar lång tid att fixa så är det jättekul att höra bakgrundsidén, tycker jag. Och det är också roligt för att jag vet hur många idéer som det spånas på hela tiden. Nästan alla i arbetsgruppen har idéer, och Magnus lyssnar ju väldigt mycket på alla och allas idéer och förslag. Det finns liksom allt från idéer man inte ens kan föreställa sig till sånt som faktiskt kan göras. Och det är ju fantastiskt att ha en ägare som lyssnar på alla och är väldigt med i dagsarbetet. Vi har sjukt duktiga hantverkare också, se på den här stocken, svamparna och mossan, det är modellerat i modellcement. Vissa delar är riktigt trä, men de större stockarna mm är modellerade, de ser helt verkliga ut.

Vi har gått runt i byggnaden medan vi har pratat. I avdelningen Madagaskar berättar Ida att det inte bara är djuren som är från Madagaskar, utan även växterna. Hantverkarna är också väldigt duktiga på att skapa rätt miljöer. I montern med kajmantejun ser vi att det simmar små fiskar. - Ni bygger hela små ekosystem så att säga?



Egyptisk landsköldpadda



Det går knappt att se skillnad. Modellerad stock av de duktiga hantverkarna blandat med riktiga växter.



Ormhalssköldpadda med schyssta moves!



- Det gör vi, allt för att matcha deras naturliga miljö. Kajmantejun lever högt uppe i träd i träskdjungelskog. Så de spenderar också väldigt mycket tid i vatten, det är därför de ser lite ut som kajmaner som deras namn antyder.

Det måste behövas mycket mat för att mätta alla munnar här inne. Har ni bra samarbete med affärer, tänker på kasserad mat. Odlar ni mat själv?

- Vi beställer allt i princip, så vi har faktiskt inga samarbeten, vilket vi vet att många djurparker har. Men vi beställer för att hålla god kvalitet och slippa sortera. Jag vet att vi tidigare har haft något samarbete, men det har spenderats väldigt mycket tid med att sortera ut dålig frukt, för då får man ju andrahandsorteringen. Det man tjänar i pengar förlorar man i tid. Sen har vi själva insektsodlingar på gräshoppor, och även lite soldatflugelarver.

Det här med fågelinfluensan, om man har fågel får man inte komma in, eller?

- Jo, men då vill vi gärna att de sätter på sig skoskydd i så fall eftersom vi har fåglar bland besökarna. Det kan gå riktigt illa om vi får in det. Själva spritar vi skorna om vi går ut, och sen tar vi även på skoskydd där vi kan. I mangustslussen är det verkligen en sluss. Det kan ju ha kommit in nåt i ”Madagaskar” och så städar jag där på morgonen, sen går jag till ”Sydamerika” och så har vi det i hela huset sedan. Det kan ju verkligen gå illa, och så har vi hotade arter på plats.







Bilder: Rödhandad tamarin, rengöring i hajakvariet, en kajuta, ett av många teman i Tropikariet. Underst: Välkommen in i en magisk värld!





Har ni namn på djuren?

- Nej, men vi har lite olika åsikter. Namn har sina för- och nackdelar skulle jag säga. Jag tycker personligen att namn är ganska bra att ha för att det hjälper en att identifiera individerna. Då kan man lära sig att t ex Karin har en sån här fläck på ryggen, och då behöver man inte gå och hämta id-läsaren, man vet att det här är Karin.

Ni kan döpa en till Magnus, det är den som aldrig sitter still.

- Precis, exakt. Hahaha.

För en som inte har varit här tidigare är det nästan en labyrint på olika plan, och det dyker upp mer grejer hela tiden. Man förstår att folk kommer tillbaka flera gånger.

- Ja, det är fyra våningar totalt om man räknar med källaren. Det ser inte ut så från utsidan, men det är världens Harry Potter-hus, tycker jag. Väldigt många kommer hit många gånger. Det är kul, lärorikt och intressant för alla.





Källor:
Wikipedia

Bilder:
Wikimedia commons
Creative commons
Love Tornblad
Wernersson

www.dvmedia.se

MIXAT







Sveriges landskapsdjur och landskapsväxter

Som de flesta känner till så har varje landskap i Sverige både ett djur och en växt som symbol, något som är typiskt just för det landskapet. Några kanske man känner till, men de flesta vet inte ens vilket djur eller vilken växt som är symbol för ens eget landskap. Därför kommer här en lista på detta för den som är intresserad.



Blekinge: Ekorre, ek

Bohuslän. Knubbsäl, skogskaprifol

Dalarna: Berguv, blåklocka

Dalsland: Korp, förgätmigej

Gotland: Igelkott, murgröna

Gästrikland: Tjäder, liljekonvalj

Halland: Lax, ginst

Hälsingland: Lodjur, lin

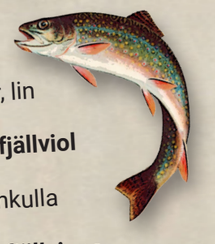

Härjedalen: Björn, fjällviol

Jämtland: Älg, brunkulla

Lappland: Fjällräv, fjällsippa

Medelpad: Skogshare, gran

Norrbotten: Lavskrika, åkerbär

Närke: Hasselmus, gullviva

Skåne: Kronhjort, prästkrage/bok



Småland: Utter, linnea

Södermanland: Fiskgjuse, vit näckros

Uppland: Havsörn, kungsängslilja

Värmland: Varg, duvkulla/skogsstjärna

Västerbotten: Storspov, kungsspira



Västergötland: Trana, ljung

Västmanland: Rådjur, mistel

Ångermanland: Bäver, styvmorsviol

Öland: Näktergal, storsippa/tofsvippa

Östergötland: Knölsvan, blåklint

Häng med genom vårt fantastiska landskap Skåne där jag gått på jakt för att finna den bästa smashburgaren i Skåne. Från norr till söder & från när till fjärran. Här är mitt försök att finna den! Men glöm inte heller att smaken är som baken & att vi alla har olika smaklökar.

Smaklig spis!

Loves bästa burgarställen

Rank	Ställe & Plats/er	Burgare	Pommes	Service	Pris	Läge	Totalt
1	Von Burgers Munka Ljungby & Båstad	5	4	4	4	4	21
1	Chefs Of Sweden Malmö	5	4	4	5	3	21
3	Andys Burgers Eslöv & Malmö	4	5	4	4	3	20
4	Rekas Burgers Malmö	4	4	4	4	2	18
5	Midtown Grill, Höganäs	4	3	4	3	3	17
5	Grillstationen, Kävlinge	3	4	4	3	3	17
5	Barski, Helsingborg	3	5	4	2	3	17
8	Helsingburger, Helsingborg & med flera ställen.	4	3	3	3	3	16
9	Mister York, Helsingborg & med flera ställen.	3	3	3	3	3	15
9	Brödernas, Helsingborg	2	3	5	2	3	15
11	Garage Bar, Höganäs	3	3	4	2	2	14
11	Bastard Burgers, Helsingborg & med flera ställen.	2	2	4	3	3	14



Här är jag på Andys Burgers på Kronprinsen i Malmö & smakar deras otroliga burgare. Max 5-10 minuter innan maten är klar. Visst låter det otroligt bra!

Övrig info: För att få den rätta adressen på stället & samt dess meny med mera rekommenderas alltid respektive hemsida starkt. Ställen kan också ha bytt namn, t ex Chefs of Sweden. Stället kommer oavsett att ligga på Bergsgatan 35 i närheten av Möllevångstorget i centrala Malmö.



Rebecca Sundgren



I huvudet på Rebecca

Detta är tredje numret med ”I huvudet på Rebecca”. Det finns så pass mycket material att det här uppslaget blir permanent ett bra tag framöver. En liten tanke kan ju säga väldigt mycket. Eller så kan den bara vara rolig. Mycket nöje.

”Ibland tänker vi plötsligt på saker och undrar: Var kom det ifrån? Hur kommer det sig? Varför tänker jag på detta? Och även om tanken inte har nån större betydelse, eller rent av kan verka utflippad, undrar du hur din hjärna funkar eftersom du inte ser nån koppling till vad du brukar tänka på, eller varför tanken bara dök upp. Men många av dessa tankar kan vara både kloka, finurliga eller roliga. Det är mycket man inte hade en aning om att man egentligen tänkt på.”



Det borde finnas en modern variant av monopol, där man bara går runt på spelbrädet och betalar hyra och elräkningen utan att kunna köpa någonting.

Tänk om den globala uppvärmningen bara är jordens feber för att bli av med den mänskliga infektionen.

Anledningen till att vi inte har några besökare från framtiden är kanske för att vi inte har någon framtid.

Pizzor är runda, kartongerna är fyrkantiga och vi äter dom som trianglar.

Landet Nya Zeeland vad hände med gamla Zeeland?

Om du struntar i att betala skatt kommer du till slut skickas till fängelset där du inte behöver betala skatt.

Vi blev för lata för att laga mat så vi började beställa upphämtning, sen blev vi för lata för att hämta maten så vi fixade hemleverans. Snart är vi väl för lata för att tugga så vi får färdigtuggad mat.







När man är ung smyger man ut hemifrån för att gå på fest, när man är gammal smyger man ut från en fest för att gå hem.

Tonåringar skryter om hur dyra saker de har köpt, vuxna skryter om hur billiga saker de köpt.

När man är barn gråter man till 99% av gångerna av fysisk smärta, när man är vuxen gråter man till 99% av gångerna av emotionell smärta.

När du tittar på en film så tittar du egentligen bara på folk som gör sitt jobb.

Varje gång en karaktär dör i en tv-serie så får skådespelaren sparken från sitt jobb.

Om vi människor nu har förmåga att resonera och fatta komplexa beslut, varför sitter vi då i en massa möten som inte leder någonstans?

Dina mjölktänder finns där ute någonstans.

År 1998 gjorde man 2 animerade filmer om myror och bestämde att det fick räcka så.

Att scrolla igenom sociala medier utan att gilla eller kommentera något är som att gå på en fest utan att prata med en enda person.

Tänk om när man dör så tar någon av en VR-glasögonen och frågar: ”nå hur var det?”

Man behöver en anledning till att vara glad men inte till att vara ledsen.

Inom loppet av 500 dagar skulle jag kunna träffa någon, gifta mig, skaffa barn och skilja mig och ändå ha samma paket med topps hemma.

Har pingviner knän?

En man kommer aldrig förstå smärtan att föda barn och en kvinna kommer aldrig förstå smärtan av att bli sparkad på juvelerna.

Drinklistan är längst bak i menyn på en restaurang även fast det är det första de frågar om.

Om tomater är en frukt räknas ketchup som en smoothie?

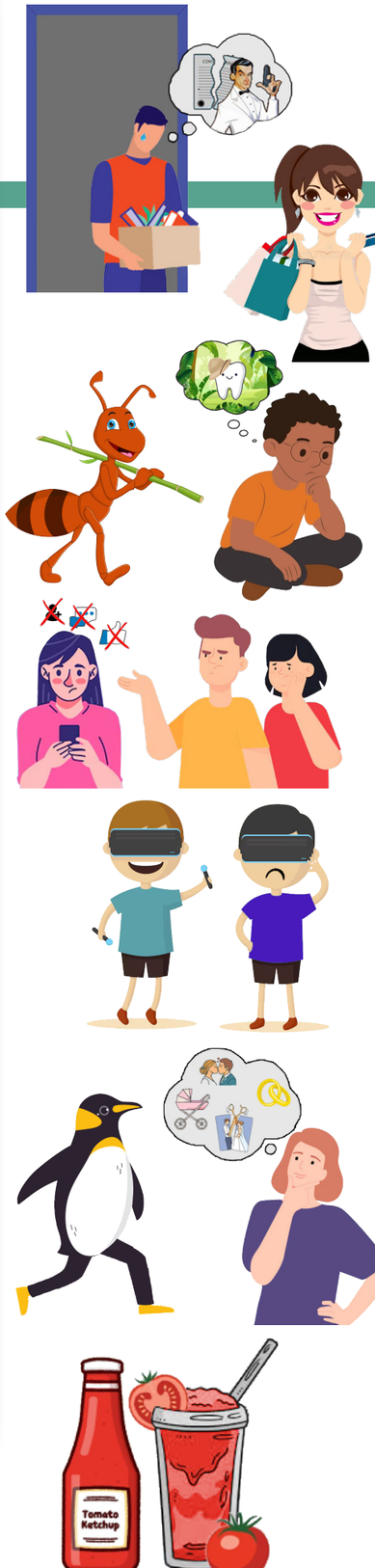



Fredrik Bernhoff

Bilder: DV Media
Mediabanken
Stadsarkivet

Lyssna på intervjun här



Rådhuset

- lite om renoveringen

Vi har en längre tid vant oss vid att se Rådhuset omgivet av byggnadsställningar. Den nuvarande renoveringen inleddes i februari 2025, och klocktornet renoverades inför H22. Rådhuset är byggt 1897, så det har renoverats många gånger på olika sätt. Denna gång handlar det om en mer omfattande renovering, och vi har träffat Thomas Fritz som är enhetschef på Rådhusservice för en intervju om hur det går med renoveringen.

Rådhuset vi befinner oss i nu invigdes 1897, och nu håller man på att göra en större renovering, både invändigt och utvändigt. Varför gör man den här renoveringen just nu, och vad är det ni håller på med nu här?

- Anledningen till att man bestämde sig för att göra en renovering var att man fick signaler från huset kan man säga, att allting inte var riktigt som det skulle vara. Det var främst taket på södersidan, den här sidan som vi sitter på nu, som var i dåligt skick. Det luktade mögel, det var sporer i lokalerna som låg närmast taket. Vi har tre mötesrum där uppe och så har vi en större lounge, och de här mötesrummen och loungen byggdes och stod färdiga 2008. Södersidan är den som är mest utsatt för sol, vind och vatten, och den kombinationen har gjort att taket blivit dåligt helt enkelt. Så det har man behövt byta, och då passar man också på att göra en renovering invändigt så att de här mötesrummen blir fräscha.

Hur många renoveringar ungefär har byggnaden genomgått sedan den invigdes för nästan 130 år sedan?

- Det är en jättebra fråga och det är den frågan som jag inte kunde svara på faktiskt, så jag har forskat och letat men inte hittat mer än



Thomas Fritz, enhetschef Rådhusservice.



Foto: Freddy Billqvist

Ett av de påverkade mötesrummen på den södra sidan under taket.

en tidigare renovering. Det var på 1990-talet och då rensade man fogarna, alltså utvändigt och gjorde dem bättre. Sedan hade vi inför H 22 en jätterenovering av själva klocktornet som jag tror att ni har sett. Så det är de tre renoveringarna med denna nuvarande som jag kan komma på.



Foto: David Lundin

Renoveringen av klocktornet 2021-22

Byggnaden är gammal, 1967 blev den klassad som byggnadsminne. Vad ställer det för krav när man ska renovera när det gäller materialval och hantverksskicklighet?

- Ja, det är ju ganska höga krav. Det är exteriören som är byggnadsminnesförklarad för hela huset, och exteriören är det som är det viktiga. Invändigt kan man förändra saker så länge det går att återställa det i ursprungligt skick.

Kravet är alltså från länsstyrelsen som har gett oss den här byggnadsminnesförklaringen. Länsstyrelsen är ett statligt organ och det är de som vi arbetar mot och som bestämmer vad vi får lov att göra här helt enkelt. Vi är bara en kommun och vi som befinner oss i huset nu är ju hyresgäster, så vi äger inte huset utan vi hyr det av fastighetsförvaltningen.

Så när det ska fixas någonting så går det alltid igenom Fastighetsförvaltningen, själv tillhör jag Stadsledningsförvaltningen. Det ställs höga krav på material och hantverkare. Det måste vara hantverkare som klarar av den här typen av byggnader, och material ska vara original så långt det går.

Då är det inte alla byggnadsfirmor eller entreprenörer som kan?

- Nej, de sållas i upphandlingen, man anpassar den efter vad det är som behövs göras. Vi sitter inte med i upphandlingen eftersom det här är ett uppdrag som fastighetsförvaltningen lämnar ut, det är de som står för utformandet av upphandlingen. Man försöker styra det så pass så att man får den professionalism som behövs för ett sådant här hus. Min uppfattning är att priset inte alltid det viktigaste, utan det är just att man klarar av den här typen av arbete.

Är det är flera etapper?

- Det är flera etapper. Det som ni ser nu håller på att renoveras, det är bara etapp ett. Exteriör renovering handlar om taken och fasaden och sen när man är klar med det ska man renovera invändigt. Och när man gör den invändiga renoveringen så kommer man att titta över ventilation, VVS och elektricitet.



Foto: David Lundin

Det ställs stora krav på säkerhet.

Hur är det att arbeta utvändigt på byggnaden när vi haft en lång och kall vinter?

- Det ställer ju krav, framförallt vad det gäller säkerhet, och den här vintern har varit exceptionellt svår. Men det ingår också i entreprenörskap där det besiktigas och kollas så att man kan arbeta säkert, naturligtvis, och det har inte förekommit några olyckor.

Det som har hänt är när man öppnade upp taket så var man tvungen att ha ett takskydd även på ställningen för att det inte skulle regna in. Det har det ändå gjort ett par gånger faktiskt, och det har lett till fuktskador så att man har fått renovera lite mer än vad man hade tänkt från början.

Hur är det att jobba här inne i byggnaden under renoveringen?

- Det har gått väldigt smidigt, tjänstemännen i huset har inte blivit påverkade. Det som påverkat oss var att de här mötesrummen som renoveras fick vi kompensera med andra rum. Det är flera av oss som har lämnat sina kontor så att vi kunde ha de rummen som reserv.

En annan sak som har påverkat oss är att ingången till rådhuset blivit mer komplicerad. I och med att ställningarna går runt huset så har vi fått använda lite alternativa ingångar eller entréer.

Vi är i slutskedet på första etappen och nu håller man på att riva ställningen, sen ska den flyttas till andra delar av huset där man fortsätter med taket.

Ni kommer att påverkas mer sedan när man kommer hålla på invändigt? Måste ni flytta ut tillfälligt då?

Ja, det blir svårare att vara kvar under den tiden. Jag tror att på något sätt måste vi evakueras under den tiden. Det är lite gissningar så man vet inte riktigt, men någonting tror jag behöver göras.



Foto: Freddy Billqvist

Fullmäktigesalen i Rådhuset. Ett fantastiskt rum som skulle bli svårt att evakuera. Man får kanske lägga möten när byggjobbarna gått för dagen...

Vad hade fått för konsekvenser om man inte hade gjort den här stora renoveringen?

Taket hade rasat in helt plötsligt, så pass illa var det, men det är värsta scenario. Att bygga ett helt nytt tak hade blivit mer arbete och större kostnader, och att låta ett sådant hus förfalla skulle inte varit det bästa heller för Helsingborgs kommuns anseende.

Kommer byggnaden hålla för evigt efter de här renoveringarna, eller behöver man bygga ett helt nytt rådhus?

- En del av dina frågor har jag faktisk själv funderat på. Jag personligen tror inte att man behöver bygga nytt, jag är väldigt förtjust i det här rådhuset och med sann kärlek är jag övertygad om att huset kommer att stå i många år. Sen är kanske inte den verksamhet som är här idag är aktuell på längre sikt, men huset kommer att stå i minst 100 år till i alla fall.

Så längre fram i tiden så är det kanske någon annan verksamhet som ska bedrivas?

- Kanske det, med ett sådant här gammalt hus så är det väldigt svårt att tillgodose alla de krav som ställs på arbetsmiljö i det långa loppet. Huset är ju väldigt varmt på sommaren och på vintern är det väldigt kallt, det blåser genom fönsterna, man kanske inte kommer acceptera det i framtiden.

Jag ska snart sluta så jag kan nästan säga vad jag vill, så om man har sin arbetsplats i rådhuset så får man vara beredd på att tåla lite obekvämligheter, och det kan krävas att man är lite förtjust i sådana här gamla hus. Om den verksamhet bedrivs i Rådhuset idag skulle flytta någon annanstans, så hoppas jag att rådhuset får en annan funktion så att det blir ett levande hus som är till för helsingborgarna. Men verksamheten som bedrivs idag kommer i alla fall att fortsätta i många år till, tror jag.



Foto: David Lundin

Taket ur fågelperspektiv. Det finns många ställen det kan läcka in på, men inte längre förhoppningsvis.

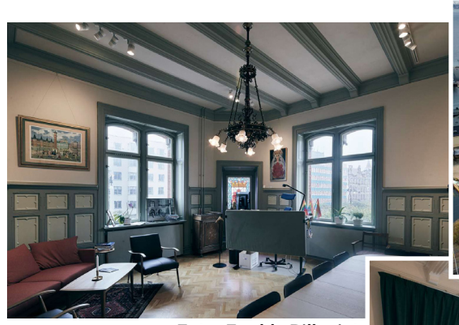

Foto: Freddy Billqvist

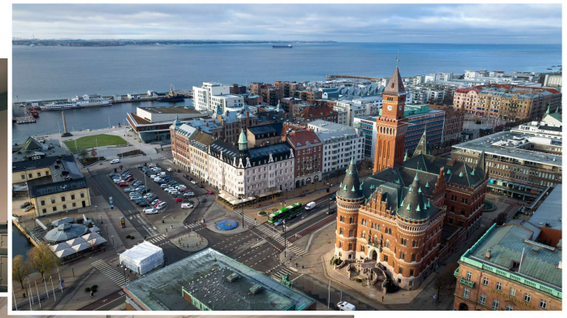

Foto: David Lundin

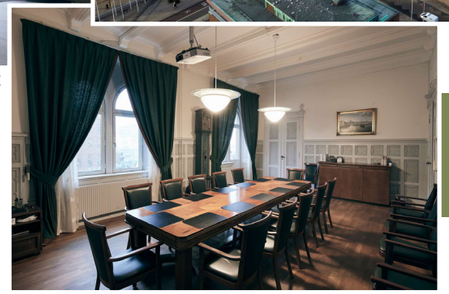

Ovan kommunfullmäktiges ordförandes ämbetsrum. Höger: Borgmästarrummet.

Hur stort är huset?

- Huset har fyra våningar med källare och det är 5500 m2, men vi använder bara cirka 2500 m2. Det finns en jättestor vind som är inräknad i de kvadratmeterna men den räknas inte som våning. Där förvarar vi en del gamla möbler och andra saker som har funnits i rådhuset, en del möbler har hamnat i kulturmagasinen på Fredriksdal.

Det innebär att många ytor står tomma?

- Ja, verksamheten är sådan att många ytor emellanåt står tomma. Om vi räknar alla som har sin arbetsplats i rådhuset så är vi cirka 90 personer och det är inte jättemånga i ett sådant stort hus. Vissa dagar kan man gå ganska långa stunder innan man möter någon, speciellt på fredagar, det är många som jobbar hemifrån.

Politikerna har alltid suttit i rådhuset och jag tror att även i framtiden vill politikerna fortfarande ha sina möten i kommunfullmäktigesalarna.

Har det alltid varit rådhus sen det invigdes?

- Ja, det har det. Hit flyttar ju först polis, brandkår och stadsfullmäktige med rättskammaren in, och sen var rådhusrätten också här vilket rättskammaren hade hand om. Så var det fram tills man ändrade så att vi fick ett tingshus här i Helsingborg. Turistbyrån har också legat i huset, på gatuplan. Och i det här rummet som vi sitter i nu som idag heter Kingelstad, här var det inledningsvis ett kök där man lagade mat till de som arbetade i huset.

Nu gör ni den här stora renoveringen, hur länge räknar ni med att det kommer ta innan ni behöver göra en liknande renovering igen? När ska renoveringen vara färdig?

- När hela renoveringen är klar och om underhållet av rådhuset hålls vid liv så som det ska så tror jag att det kommer att dröja många år innan man gör någon större renovering igen.

När renoveringen ska vara klar har jag hört olika siffror, kanske 2030 eller 2032 och då menar vi även interiören, VVS och ventilationen. Sen vill jag också säga det att det händer ju grejer hela tiden här inne, det är alltid saker som behöver fixas löpande, som i alla hus.

Brandkåren anno 1902 i Rådhuset.

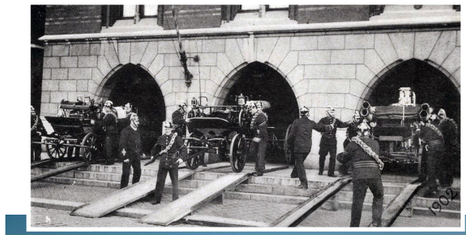

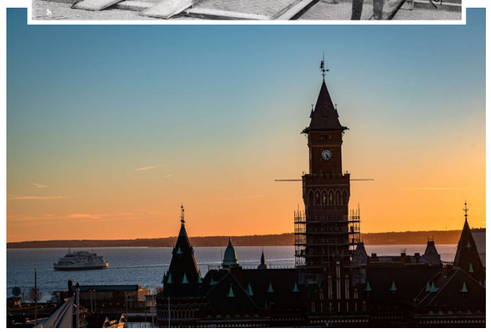

Foto: Lotta Wittinger

GALLERI

Erik Gustafsson



Stjärnvind

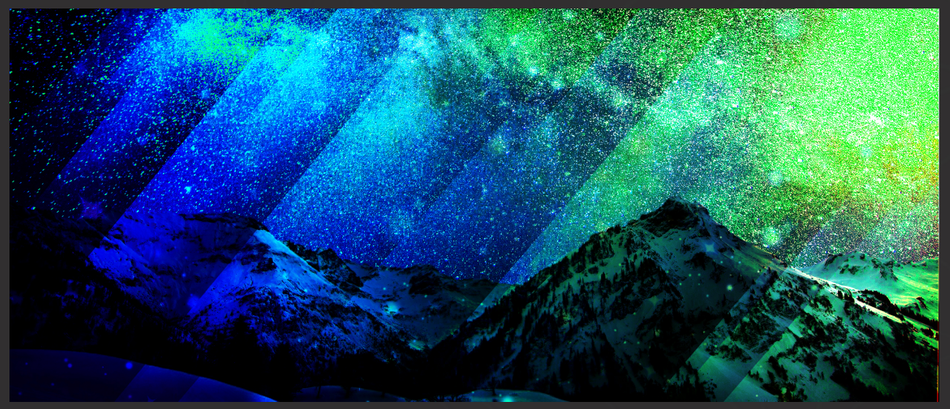

Oändligheten

Pernilla Gormelius



See through

Minds entrance



Ahmad Abu Hawash

Min resa till **Taekwondo**



Grandmaster Michel Zeidan överräcker ett diplom till Ahmad.

Taekwondo är en kampsport som baseras på teknik, med både händer och ben. Man använder mycket sparkar när man slåss, mönster, en slags uppvisning när man graderas och det finns mycket mer. Jag tränar i en klubb som heter Bouddha Taekwondo som ligger på Idrottens Hus i Helsingborg. Min huvudtränare heter Michel Zeidan och han har sjunde dan i taekwondo. Han är en fin människa, både ödmjuk, rättvis och går efter ditt mående, samt om du har svårigheter så gör han sitt bästa för träna dig efter din egen förmåga. Men det är hårda träningar, inget kommer gratis. Bouddha Taekwondo är en pålitlig och känd klubb som har funnits länge, där många har graderats av Grandmaster Michel Zeidan och fått sina svarta bälten.

Min resa började så här; jag var inlagd på avdelning 57 i Pålsjö i Helsingborg, där jag stötte på en kille som tränade på Bouddha Taekwondo. Han var ständigt på mig om att komma och testa, men jag tränade karate då. Det gick några månader, men sommaren 2025 gick jag dit för att prova. Det var sommarträning i mitten av sommaren och man får egentligen inte provträna då, men jag fick chansen. Så jag testade och jag tyckte om det direkt. Jag älskade att man fick prova på snurrsparkar vilket var helt annorlunda jämfört med karate. Så det blev så att jag tränade både taekwondo och karate ett tag. Jag bodde i Ödåkra på den tiden, och det var jobbigt att pendla till båda sporterna, men jag gjorde det ändå.

Jag tränade hårt i taekwondo, det var blod, svett och tårar, och jag fick grönt bälte direkt då Grandmaster tyckte jag var duktig. Jag kämpade vidare med taekwondo och slutade efterhand från karaten. Jag tränade bara taekwondo och tro mig, det är inte lätt. Vi hade gradering september 2025 och då fick jag dubbel gradering till blått bälte för att jag var så duktig, trots att jag har funktionshinder, men Michel ser hur jag kämpar. I februari 2026 fick jag ytterligare en dubbel gradering till rött bälte för att jag assisterar mycket på träningarna. Jag vill fightas, jag är en kämpe, jag tränar på mönster, så det har gått jättebra. Du måste också ha disciplin och visa respekt, annars blir det konsekvenser. Du får göra situps eller armhävningar om du inte lyssnar eller inte gör vad din instruktör säger. Det är en del i det hela, så är det bara.



Ahmad krossar en planka vid en gradering.

Jag är jätteglad att jag hamnat rätt i en fin förening med hjärta. Man tränar sig både fysiskt och mentalt. Jag kommer att fortsätta, det lovar jag…. Bouddha Taekwondo är rätt klubb för alla individer.

BOUDDHA TKD

Valår



Rebecca Sundgren

I år är det val igen, den 13 september är det dags. Förra gången (2022) gjorde vi en undersökning med politiker i Helsingborg om olika frågor som är viktiga för personer med olika funktionsvariationer. Det var i stort sett väldigt positiva svar från alla partier. Så hur ser det ut i år? Har något hänt med de frågorna som togs upp? Det ska vi titta på i denna artikeln. Vi gör först en sammanfattning av svaren vi fick 2022 på varje fråga och tittar sen på vad som hänt under dessa fyra åren. Vi har fått väldigt fin hjälp av Claudia Velásquez från Vård- och omsorgsnämnden.



En del personer inom LSS efterfrågar verksamhet på kvällstid både daglig verksamhet och träffpunkt. Är det något ni kan tänka er? Många har problem med sömn och att komma upp på morgonen.

Alla partier ställde sig väldigt positiva till detta. Man förstod behoven och svårigheterna, och betonade allas lika värde och rätten att kunna bestämma över sina egna liv. Det var viktigt att få känna sig delaktig, att se till individens bästa. Man såg även möjligheter med digital daglig verksamhet som komplement. Dessutom nämndes att arvodet till kontaktpersoner/ledsagare höjdes 2022, att detta kunde underlätta att komma ut. Enda förbehållet kom från moderaterna som skrev att det kunde vara lite komplicerat då det ytterst blev en ekonomisk och personalfråga som måste rymmas i budget. Dock höll man i princip med ovanstående, och om efterfrågan på verksamhet kvällstid är högt så får man se över detta.

Vad har då hänt?

Verksamhet kvällstid är inte aktuellt, det finns ingen ekonomisk möjlighet för det i nuvarande situation, man har inte heller fått signaler om nåt ökat behov. Det är mer föreningar och ideella krafter som förväntas ta ansvaret för att ha öppet andra tider på t ex träffpunkter.

Det finns två undantag; CodeX som har enstaka kvällar med t ex hackaton, och den omorganiserade verksamheten Nexus (f d Jack) som ska göra försök en kväll i veckan. Där kommer man också att prova på digital verksamhet som komplement, detta då den psykiska ohälsan är stor, och hemmasittarna är många.



Finns det några planer på att öka HAB-ersättningen? Allting blir dyrare. Kan ni också tänka er att införa semesterersättning inom LSS? Det finns i vissa kommuner.

Politikerna förstod situationen för deltagarna, att allt blivit dyrare. Denna fråga kom också precis som en höjning av HAB-ersättningen precis hade beslutats i vård- och omsorgsnämnden. Helsingborg ligger högt i jämförelse med 95:- för heldag och 67:- för halv dag, de flesta kommuner betalade år 2025 mellan 51 och 99:- för heldag. Tre partier hade velat gå ännu längre och dela ut hela statsbidraget och inte skicka tillbaka hälften. (Det finns stora variationer mellan landets kommuner. I Malmö har man t ex systemet med 20:- i timmen vilket ger 140:- för en heldag på 7 timmar.) Vad gäller semesterersättningen fanns det inga planer på det, eller att det varit uppe till diskussion. Ett flertal partier ansåg att hab-ersättningen är en stimulansersättning och inte att betrakta som en traditionell lön.

Vad har då hänt?

HAB-ersättningen höjdes ju precis vid förra valet. Det som tillkommit är att uppmärksamma personer som jobbat i 25 år på samma sätt som anställda. V har i sitt budgetförslag föreslagit en höjning med 25:-.

Vad statsbidragen beträffar så bekräftar det att behovet finns, men rättigheter ska inte vara beroende av tillfälliga bidrag eller begränsas med argument om kommunens ekonomi. Habiliteringsersättningen ska planeras långsiktigt.

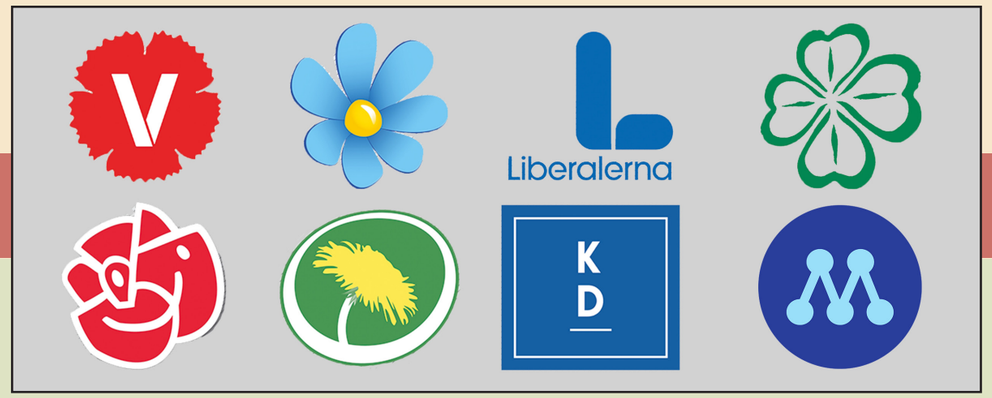

Det behövs fler verksamheter. Dessutom har det kommit in fler psykiskt sjuka personer i verksamheterna som kan skapa oro och vantrivsel, en del deltagare/brukare väljer att sluta/gå ner i tid pga detta.

Alla partier tycker att det är viktigt att man ges rätt förutsättningar till en trygg och lugn miljö för att trivas, att anpassa verksamheterna efter individerna. Man var positiv till att se över detta. Man är också överens om att det behövs fler verksamheter, flera partier pratar om daglig verksamhet på lantgård, ”Grön omsorg”, med inriktning på odling och djurhållning. Det var också viktigt att initialt göra en individuell bedömning så att deltagarna hamnar rätt från början, att de fungerar tillsammans. Ingen ska behöva sluta pga vantrivsel. Sen finns det ju ett problem med att en del har både LSS-behov och psykisk ohälsa/sjukdom, då måste verksamheterna vara väldigt lyhörda. Men finns det ett behov av en separat verksamhet bör den möjligheten ses över. Det var också viss kritik mot att Hantverkshuset och Jobb På Sikt lades ner då de var inriktade på personer med psykisk ohälsa.

Vad har då hänt?

En grön verksamhet startade ute vid Domsten, Djuramossa, och Jack har gjort en nystart som Nexus och flyttat.

Att hamna rätt från början är inte så enkelt som det låter även om nivåbedömningarna blivit mycket bättre. Man måste ju se till brukarens önskemål samt stödbehovet, sen kan det ju vara att man märker först efter ett tag att det absolut inte funkar. Frågan är kanske istället vilka verktyg som finns i de situationerna. Det är också så att om förvaltningen inte kan erbjuda daglig verksamhet måste den betala böter för det.

Det är kö till LSS-boenden, finns det planer på att bygga fler? Väldigt många är isolerade och ensamma, det finns mycket psykisk ohälsa. Många skulle må bra av att få bo på ett boende där de kan få vänner och vara med på aktiviteter.

Kommunen har svårt att nå upp till behovet, väntetiderna är oacceptabelt långa. Dock skulle tre nya boenden byggas under 2023 och ytterligare ett om året fram till 2028. Det är mer komplicerat än man tror, för det finns många utmaningar när det gäller byggnation av nya boenden. T ex fördröjs byggprocessen ofta av att privatpersoner överklagar placeringen av boendet. Sen ska det vara närhet till kommunikationsmedel, daglig verksamhet och matbutik. Vilken målgrupp som avses är också viktig.

Vad har då hänt?

Sju nya LSS-boenden är byggda sen 2022. Två på Nils Poppes väg, ett i Mörarp och ett i Rydebäck, BODA-verksamheter på Djuramossa, Västkustvägen och Östra Farmarevägen. Nästa år ska en gruppbostad vara färdig i Kattarp. Sen är en upphandling för 2028 på gång.

Om val och valsedlar

När du röstar finns det 3 olika färger på röstsedlarna. På dessa behöver du inte rösta på samma parti, men vilken är skillnaden? Jo, det handlar om olika nivåer och olika uppdrag i samhället. Här kommer några exempel på vad du röstar på.

Riksdagsvalet



Regeringen
Lagar
Skatter på nationell nivå
Polis, försvar, energi
Pension, migration, utrikespolitik

Regionvalet



Sjukvård
Vårdcentraler
Kollektivtrafik
Tandvård

Kommunvalet

Skola & förskola
Äldreomsorg
Socialtjänsten
Bostadsplanering
Lokala vägar

Hur ser man på utvecklingen inom LSS, vad vill man satsa på, vad är budgeten?

Det finns många saker som kommer upp. Det primära handlar om gruppbostäder och daglig verksamhet. Man satsar på att bygga fler boenden, behovet av gruppbostäder och servicebostäder bör matcha behovet. Även att utöka daglig verksamhet med fler och varierande verksamheter. Ett mål var att minst 90% av hyresgästerna inom grupp- och serviceboende enligt LSS ska ha någon form av sysselsättning utanför bostaden.

Kompetensutveckling av personalen nämndes av ett flertal som ett stort behov. Flera partier påpekade att man ville gå tillbaka till det som är ursprungstanken med LSS – att ge personer med funktionsnedsättning rätten att leva som alla andra. Det är en fri- och rättighetslag som ska uppfyllas. Människor måste få den assistans de behöver. Man menade att staten måste ta hela ansvaret för den personliga assistansen samtidigt som Försäkringskassan behöver få mer och bättre kompentens. Sedan ansågs att det måste bli lättare att anställa personer med funktionsnedsättning, och att HAB-ersättningen kunde höjas ytterligare.

Vad har då hänt?

Som nämnts är ett flertal boenden byggda, en ny daglig verksamhet har startat, en annan har gjort en nystart.

Vad gäller 90% sysselsättning för personer i boende är siffran idag 88,7%, så nära men inte helt i mål som man svarade.

Kompetensutveckling jobbas det ständigt med och nu rullas Yrkesresan ut, en nationell satsning för alla anställda som ger brukarnära stöd i utförarverksamhet. Det sker på en digital plattform.

Och vad gäller anställning av personer med funktionsnedsättning har det tvärtom upplevts svårare nu än 2022 av flera skäl. Man nämner psykisk ohälsa, missbruk och hemlöshet som några orsaker. Man önskar det kunde fungera som i Västerås med förlängd trygghet och kvarstående beslut. Det är upp till kommunerna själva hur man väljer att göra.



Fyrtorn

Jag hungrar,
jag fastnar i nät
som fiskarna lagt ut.
Jag slåss
för varje andetag.
Så här känns det att drunkna.

Natt ute på havet,
jag undrar
hur jag ska hitta tillbaka.
Jag minns ännu
ditt varma silkesljus
och hur vågorna slår mot din vita hud.

Inatt
och alla andra nätter
efter det ska jag söka.
Jag bestämmer mig
här och nu,
jag ska överleva.

Nautika

Jag tar dig
som du är.
En blind sjöman
behöver ingen karta
att förlita sig på.

Och
fiskmåsarnas vrål
när de bränner sig
på vågorna
behöver inte förklaras.

Du behöver bara andas
- jag lovar -
jag ska föra dig hem igen
oskadd
och med bultande hjärta.

Orion

Jag kan sova tryggt inatt
för jag vet att någon är vaken
och vakar över Moder Jord.
I hans bälte bubblar stjärnorna,
drömmer om att födas, bli levande ljus.

Orion, om du hör mig
ska du veta att du är mitt hus
där jag kan vila i säkert förvar
när dagen nalkas sitt slut
och den kalla natten tar över.



Drakens dagdröm

Efter
att ha klättrat mot skyarna
i ett fåfängt försök att befria mig själv
ger jag upp, och störtar skrattande
ner till dig igen.

Allting går i vågor.
Upp - ner - upp - ner.
Yrseln gör mig oftast galen.
Jag önskar mig vild varje kväll
efter drömmar som slår in.

Jag hatar solen när den skiner in i
mitt uppochnervända mörker.
Jag skulle hellre vilja vara utan,
men du drar i min lina
och jag väcks ur min slummer.

Jag är din svävande drake,
glittrande varm
på en solig sommardag
komplett med lycka och allt.
Jag gör ett nytt försök att nå himlen

Vilddjursögon

Det brinner en eld
i dina vilddjursögon.
Det doftar av skog
i din andedräkt.
Ditt hjärta svarar
kompassnålens vrål,
och du måste gå.

Det var svårt
att fånga dig.
Svårare ändå
att hålla kvar dig.
Vad jag önskar
du ville stanna,
men du måste gå.

Dikter: Nathalia Toth
Bilder: Elisabeth Toth



Nathalia Toth



Elisabeth Toth





Av: Tobbe Gran-Molin

Helsingborgs slott

Kärnan. Helsingborgs mest kända landmärke, en turistattraktion som nog de flesta känner till. Det som många däremot inte känner till är att tornet är en rest av Helsingborgs slott som ursprungligen var en dansk riksborg. Kärnan var centrum i en försvarsanläggning med både murar och vallgravar. Det finns faktiskt vissa rester av vallgravarna kvar som några dammar och i kvarters- och gatunamn. Men hur såg det ut, och när var det?

I Slottshagen i Helsingborg står Kärnan. Namnet Kärnan tillkom i mitten av 1700-talet och nämns för första gången i Carl von Linnes skånska resa från 1749. I gamla källor benämndes Kärnan som ”Helsingborgs torn” eller ”gamla slottstornet”. Tornet var en kombinerad bostads- och försvarsanläggning som stod färdig cirka 1320. Och på det 20 000 kvadratmeter stora område där den tidigmedeltida bebyggelsen var belägen, tornade tidigare Helsingborgs slott upp sig över det som idag är Stortorget.

Slottet hade börjat uppföras redan under 1100-talets senare hälft. Av medeltida historier skymtar det fram att slottet var ett maktcentrum i Östdanmark, där det ofta förekom strider och belägringar. Beskrivningar kring den fysiska miljön i de medeltida källorna är frånvarande, men desto rikare på räkenskaper.

Kärnan var bara en del av Helsingborgs slott. Slottet omfattade många byggnader och var omgivet av en ringmur med en mängd halvrunda torn, samt ett högt rundtorn i väster och ett porttorn i sydost. Befästningen utgjorde förr ett skydd mot faran från vårt grannland Danmark, men tidigare (främst innan 1658, freden i Roskilde) mot svenska trupper eftersom Skåne var danskt då.

Till vänster: Kopparstick som visar Helsingborg från norr i samband med karl X Gustavs landstigning 1658. Förlagan tecknad av Erik Dahlberg.

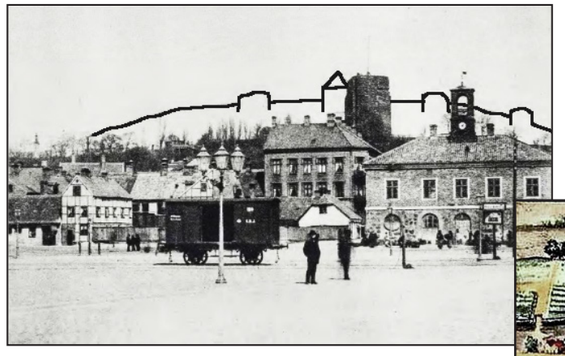

Ovan: Hur ringmuren kan ha tett sig från sjösidan, inritat på en bild från 1870-talet.

Det tidiga Helsingborgs slotts tillblivelse har under åren varit omtvistad, då teorier avlöst varandra. Kärnan påbörjades dock 1313 av Erik Menved, och ersatte då en rund kastal (liten borg), och Valdemar Atterdag lär ha byggt ringmuren.

I mitten av 1600-talet började danskarna rusta upp hela borganläggningen, inte bara tornet och ringmuren, utan bastioner utanför muren som omslöt stadsbebyggelsen. Fler än 300 fotsoldater arbetade med detta omfattande arbete, och när kriget mot Sverige bröt ut 1657 var arbetena ännu inte klara.

Men allt jobb var förgäves då Karl X Gustav gjorde sin berömda manöver med att korsa Stora och Lilla Bält och direkt hota Köpenhamn. I samband med detta drogs alla trupper tillbaka från Helsingborg över Öresund till Köpenhamn. Det hjälpte nu inte danskarna, utan fälttåget ledde till en villkorslös fred med Sverige.

Helsingborgs slott byggdes om i många varianter, det finns många ritningar som sedan aldrig blev av. Kartan nedan är från 1666, då hade svenskarna haft fästningen i 8 år.



Källor: ”Kärnan och borgen”
”Hälsingborgs historia”
Helsingborgs stadslexikon

Bilder: Helsingborgs stadsarkiv
Carlotta
Slideshare
DV Media



Ovan: Bild över Helsingborg från 1588 av Franz Hogenberg i Brauns bok från 1589.

Bilden nedan är från 1675, en rejäl förändring på 9 år. Nedersta bilden är från året efter, 1676, då danskarna återerövrat fästningen som de hade till 1679.

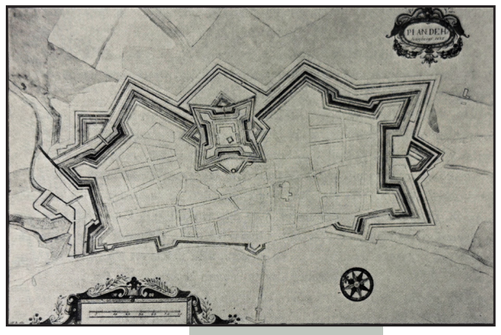



Slottet i Helsingborg fick med tiden ett allt mindre värde som befästning, och det började rivas på 1660-talet då nu svenskarna tagit över. Efter ett av Karl X Gustafs godkända förslag 1659 så skulle ringmuren rivas då den blivit omodern på grund av artilleriets snabba utveckling. I stället för ringmuren skulle tillbyggnad ske i form av ett fyrlängat kastell med hörnbastioner som skulle kunna motstå artilleribeskjutning. En relationsritning tio år senare (se bild till höger) ger oss en bild att planer på detta var under förverkligande.

Men redan 1680 beslöt Karl XI att allt skulle rivas, man ansåg sig inte ha behov av det som återstod av det tidigare befästningsverket, Citadellet i Landskrona skulle ta över. Samtidigt med detta beslut, så fanns även planer på att Kärnan skulle rivas. År 1684 lades där fram ett förslag att tornet skulle sprängas, men då inte kungen godkände detta beslut, så fick Kärnan stå kvar och tjäna som ett internationellt sjömärke och flaggtorn.

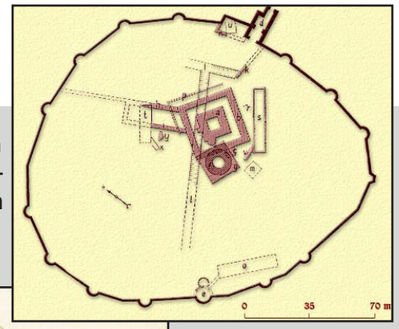

Höger: Den gamla ringmuren som stod i över 300 år.

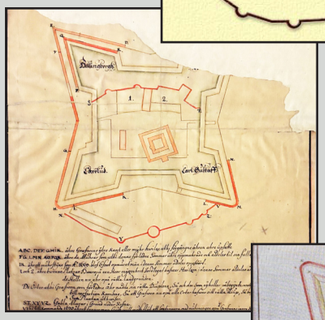

Vänster: Relationsritningen visar det fyrlängade kastellet med delar av den gamla ringmuren kvar.

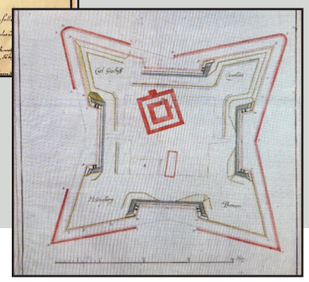

Höger: Kastellet från 1672, då är den gamla muren helt borta.

Den 2 och 3 juli 1676 återerövrar danskarna Helsingborgs fästning efter att ha landstigit på Råå. Fram till 1679 var Helsingborg ännu en gång under danskt styre. Kopparstick av Romeyn de Hooghe.







Vänster: Fästningen 1679, innan den började rivas året efter. Ovan: Planer som inte blev av saknades inte. Här en gigantisk anäggning i Vikingsbergsparken.

Kärnan är idag det enda som återstår av det tidigare Helsingborgs slott. Så som tornet ser ut idag är resultatet efter en restaurering som tornet genomgick 1893-94. Vid restaureringen byggdes tornet på med 4,15 meter. Innan det omfattande arbetet, så var kärnan en 30 meter hög medeltida ruin, med en kanonplattform från 1600-talet överst.

Det finns också vissa rester av vallarna kvar idag, en är dammarna i Öresundparken, en annan är dammen ovanför Konsul Perssons villa, vid sjukhuset. Muren vid Springpostgränden är också en rest av bastionen ”Carolus” och grundmurar till bastionen ”Karl Gustav” finns i lokalerna i landborgen norr om Billeplatsen.

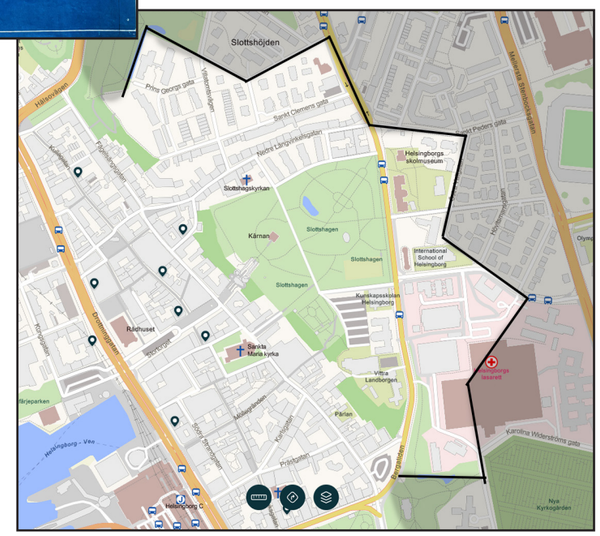

Ovan: Bild som visar var vallgravar/bastioner gick på en modern karta. Många kvarters- och gatunamn har namn med anknytning till vallar eller bastioner.

Vänster: Dammarna i Öresundsparken och muren i Springpostgränden.

Nedan: Kärnan i sin nuvarande prakt.









S:t Clemenskyrkan

Källor: Helsingborgs stadslexikon, Helsingborgs museum, Wikipedia, Höjdpunkten

Bilder: Carlotta, Public domain



Som det står i artikeln om Helsingborgs slott så finns det vissa spår från Helsingborgs historia. Ibland är det väldigt lätt att se, som Kärnan som ju är rätt svår att missa. Sen finns det spår man inte alls lägger märke till. På S:t Clemens-gatan här i Helsingborg ligger det kullersten på ett konstigt sätt på en annars asfalterad gata. Det är faktiskt konturerna av en medeltida kyrka, S:t Clemenskyrkan. Man la kullersten för att markera platsen efter en utgrävning.

Vänster: Kullersten på S:t Clemensgatan som markerar platsen för kyrkan.

Man återupptäckte S:t Clemens medeltida kyrka i slutet av 1800-talet, den hade raserats redan under reformationen 1536. Ett par utgrävningar gjordes, en 1912-13 då man blottade grundmuren och ett antal gravar. 1958-1962 gjordes den största arkeologiska utgrävningen som gjorts i Helsingborg. Den följdes av många intresserade helsingborgare, HD skrev dagligen om arbetet.

Resultaten som framkom var sensationella. En stor del av kyrkoruinen låg kvar under mark. Kyrkan var en av skånes äldsta kyrkor och förmodligen den äldsta i Helsingborg. Den första kyrkan på platsen var en stavkyrka uppförd i trä förmodligen under första halvan av 1000-talet, och förmodligen på initiativ av den danske kungen Knut den store efter en pilgrimsresa till Rom. Stavkyrkan stod dock inte lång tid innan den revs för att ersättas av en stenkyrka i mitten av 1000-talet.

Kyrkan var från början ca 9x13 meter, men blev sedan förlängd till ca 27 meter, ett torn uppfördes också vid västra gaveln. Det fanns en kyrkogård också som grävdes ut först på 1980-talet. Den låg i kvarteret på andra sidan S:t Clemensgatan och var ungefär 5000 m2 stor.

Att stenkyrkan ersatte stavkyrkan så snabbt vet man då man i en av de äldsta gravarna hittat ett mynt från 1060-talet. Annars var gravfynd ovanliga på den tiden, man hittade bara fynd i 26 av de 402/441/460 (står lite olika på olika ställen) gravar man hittat vid utgrävningen av kyrkan och kyrkogården.

Och hur vet man att den revs 1536, det finns väl inga anteckningar om det? Jo, i en inventering över Helsingborgs slott 1537 står att en stor mängd bly hade brutits av S:t Clemenskyrkans tak och lagts i förvar.



En öppnad grav från S:t Clemens kyrkogård med minst 500 år gamla helsingborgare.



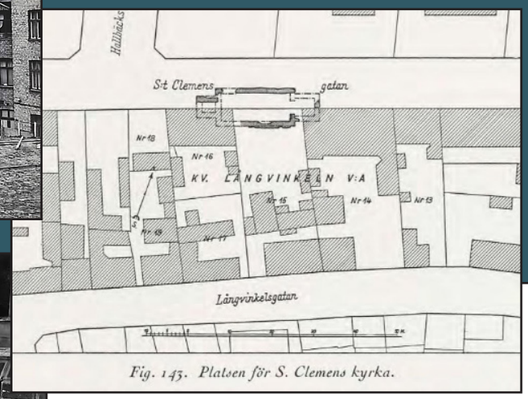



Ovan vänster: Utgrävningsplatsen mot Långvinkelsgatan och Kärnan.
Ovan: Kyrkans placering på kartan.
Vänster: Bild från S:t Clemensgatan.
Nedan vänster: S:t Clemens.



Varför S:t Clemens? Clemens Rojanus var den tredje biskopen av Rom, påve, från år 92-99 e Kr och sågs som en direkt efterträdare till apostlarna, prästvigd av Petrus. Han anses vara den förste av de s k apostoliska fäderna vilket innebär ”betydande författare till kyrkliga texter”. Han blev förvisad till Krim av den hedniske kejsar Trajanus och senare dränkt på dennes order, kastad i havet bunden till ett ankare om halsen. Han blev senare helgonförklarad.

Och varför S:t Clemens i Danmark då? Jo, han var sjöfararnas skyddhelgon. Och under sen vikingatid som detta handlar om så blomstrade en dansk-engelsk Clemenskult, med höjdpunkt just under Knut den stores regeringstid. I början på den kristna tiden i Skandinavien var ofta de första kyrkorna helgade åt S:t Clemens. Det finns bl a en ruin i Visby.

Och av allt detta återstår alltså lite kullersten som ett minne av en kyrka som var i bruk under ett halvt årtusende.



Brädspel

Brädspel, familjespel eller sällskapsspel. Dessa är alla benämningar för en kartong innehållandes vad som är ämnat att erbjuda en skojig stund som i bästa fall kan få en att glömma livets allvar för en stund, och i värsta fall införa grav konflikt. Ett annat ord för brädsspel är nämligen just konfliktspel.. men den termen tycker jag att vi kan skippa.

Gemene man har nog ett axplock av brädsspel man kan räkna upp på sina fingrar, men det finns som med så mycket annat idag så oerhört mycket mer att uppleva vid ett bord med mysbelysning som enda förbehåll. Schack, Fia med Knuff och Tre-i-Rad är absolut riktiga klassiker som aldrig blir gamla om man inte bara spelar dessa vid varje tillfälle – men det finns så mycket annat att uppleva som faktiskt kan få en att innerligen längta till nästa helgs gemensamma stund, tillsammans med ett nytt spel.

Under Corona-pandemins första vecka ökade t.ex. försäljningen av brädspel på de brittiska öarna med 240%, och även om titlarna som såldes mest var bekanta namn som Monopol på en förstaplats så ökade även intresset markant för mer nyskapande spel som tidigare enbart varit aktuella för de mest inbitna fantasterna.

Jag ämnar i denna artikelserie att introducera er läsare till ännu en i många fall främmande värld, en titel och genre åt gången. Tanken är att inte djupdyka allt för långt in i specifika spel och regler - utan att värdesätta ert läsningssyre så att man efter artikeln har lätt att komma upp till ytan igen.

Så… ta en halvlång inandning nu så hoppar vi med huvudet före ner i dessa festliga kartongers värld och släpper denna desperata parallell med havstemat helt och hållet.

Varför inte börja med något lättsmält som ger många timmars underhållning sett till en liten slant investerad? Jag pratar inte om en hink Nutella, utan om..

Party/triviaspel

Hitster! För er som tycker om musik kan jag varmt rekommendera spelet Hitster, som är ett party/triviaspel. Det är ett kortbaserat spel som baseras på ytlig kunskap inom musik. Närmare bestämt i att veta(eller gissa) vem en artist är och ungefär när låten släpptes under tiden som den spelas via en extern enhet i form av högtalare eller telefon. Det får man tillhandahålla själv.



Christian Ulf

Bilder: Christian Ulf
Pixabay



På tal om vad man måste bidra med själv förutom undangömda minnen så behöver man en modern telefon som kan scanna QR-koder och appen Spotify (gratiskonto går bra). Det är med andra ord ett spel i den mer moderna skolan, likt många andra partyspel där digitala inslag är i fokus.

Själva spelreglerna i sig är väldigt enkla och går att lära sig väldigt fort. Den som tror sig veta först hojtar till för att musiken ska pausas för att sedan dra till med en gissning av varierande grad. Man får först och främst poäng för att korrekt placera låten i rätt årtionde, och bonusfördelar ges om man får rätt på både artist och årtionde.

Spelaren lägger ut en tidslinje med sina korrekta gissningar, och på så sätt blir tidsfönstret mindre och mindre ju fler korrekta svar du gett. I slutet kan t.ex. en spelare bara ha 40-talet kvar medan spelaren mittemot har hela 1900-talet att leka med.

För/nackdelar då? Fördelarna är klara. För en liten investering, både penga- och tidsmässigt får man ett väldigt underhållande spel som binder en samman genom sina musikaliska minnen. Nostalgifaktorn går inte heller att underskatta!

Nackdelar? Spelet har en digital komponent. För de som jag som vill lämna skärmarna bakom en när man spelar sällskapsspel blir detta således ett litet minus. Ett tyst rum.



Låtarna scannas på mobilen och lyssnas på genom Spotify.



Korten på de låtar man klarat av läggs i en tidslinje.

Musiken ska ju höras av samtliga spelare. Omspelningsvärdet påverkas också av att efter att man hört alla låtar, vilket är väldigt många, så har man upplevt mycket av vad spelet har att erbjuda. Mitt kompisgäng spelar dock flitigt fortfarande spelet utan något av de många tilläggspaket som finns att köpa som erbjuder fler genres.

Åldersfaktorn: Mina yngre syskon som är unga vuxna har ofta svårt att hänga med kunskapsmässigt. Här finns det gott om klassiker för oss 80 och 90-talister, men absolut ingen modern hip hop t.ex. Detta går säkerligen att justera om man köper rätt tilläggspaket, men ska det verkligen krävas? Känns som att det hade varit enkelt att slänga med lite mer ungdomlig musik för att få alla nöjda.

Slutligen: Hitster är ett spel som ger fantastiskt mycket för en i sammanhanget liten peng. Den kan nästan ses som ett grundläggande lekblock i gemene mans spelsamling, liten eller stor. Hitster funkar som förrätt, huvudrätt eller efterrätt. Det kan man inte säga om alla spel!

Pris: ca. 200-250kr
Spelregler: Enkla
Spelyta: Liten.
Omspelningsvärde: Högt
Spelare: 2-10. (Solomöjligheter: Ja)



Resa i Asien



Christopher Clarkson

Se fler bilder från resan

Bild vänster: Stillhet i storstad. Det finns många vattenvägar i Peking.





Ovan: Flygbild över Manila, en stad med lika många invånare som Sverige. Ovan till höger ett spökdjur som Christopher såg i djungeln på Bohol.

Än en gång har Christopher hälsat på sin bror i Asien. Hans bas har varit Bangkok då hans bror var fotbollsspelare där. Och det har blivit ett antal länder då man efter en månad måste lämna landet man befinner sig i för att återkomma efter några dagar för att kunna stanna en längre tid. Detta tillsammans med mellanlandningar och ett par önskedestinationer har gjort att listan på länder Christopher besökt har blivit rätt lång. Thailand, Laos, Kambodja, Vietnam, Indonesien, Indien, Filippinerna, Kina, Taiwan, Sydkorea och Oman. Dessutom har han också varit i USA och Sydafrika med sin bror. Så det är en berest herre som denna gång hälsade på sin bror i Filippinerna där han numera bor.



Ovan: Huset som Christopher och hans bror hyrde.
Nedan: Familjens hus.



Christopher flög till Manila via Dubai, som på vägen dit inte var några problem att mellanlanda i. I Manila var han i en vecka innan han reste vidare till ön Bohol i södra Filippinerna. Manila var inget speciellt, han tyckte inte om staden, det var dålig mat, dyrare än Bangkok. Men befolkningen var trevlig i alla fall. Han var glad att hans bror inte stannade där, han hade spelat klart med sitt lag då.

Sen gick resan söderut till ön Bohol i södra Filippinerna, där hans brors flickväns familj bor. Rättare sagt en annan liten ö med drygt 40 000 invånare som heter Panglao och ligger ett stenkast utanför huvudön Bohol. Där hyrde Christopher och hans bror med flickvän ett litet hus i ett semesterhusområde med pool, även om familjen bodde på ön. Utanför området som var muromgärdat var det lite enklare och fattigare. Det fanns en liten bondgård med djur utanför Christophers fönster, han matade hönsen varje dag.

Christopher tog sig runt med en moped som han hyrde, men körde inte runt så mycket. Han höll sig mest för sig själv, dagarna följde samma mönster. Han hade stranden nära, var för det mesta i samma område. Det blev mest utländsk mat då han tyckte maten var dålig, han hittade också ett veganskt ställe med bra mat. Maten är väldigt viktig för Christopher när han är ute och reser, han vill prova och smaka, han tycker om mat.

Vattnet var fint, 25 grader, fina korallrev. I luften var det omkring 30 grader och fuktigt, hett i solen men svalare på kvällen, det ligger ju nära ekvatorn. Det fanns inte mycket turister, utan det var mest filippinare på stranden som Christopher var på. Det var lugnt i veckorna, mer på helgerna. På stranden fanns det också jättemånga hundar, 20-30 stycken, sista veckorna föddes små valpar som Christopher kunde hålla och klappa.

De åkte till Chocolat Hills, ett område i mitten på huvudön Bohol, med unika gröna kullar. I den vevan var de också inne i skogen och såg bl a spökdjur. Det som Christopher hade sett fram emot mest var att se valhajar, men det blev tyvärr inställt pga vädret. Det var väldigt omständigt; 4 timmar dit, vänta 2 timmar på att kunna åka ut till båten där man skulle kunna se valhajarna, massor med folk som köade. Och så blev det inget. Så det blev en heldag i onödan, och det blev heller inga fler försök.

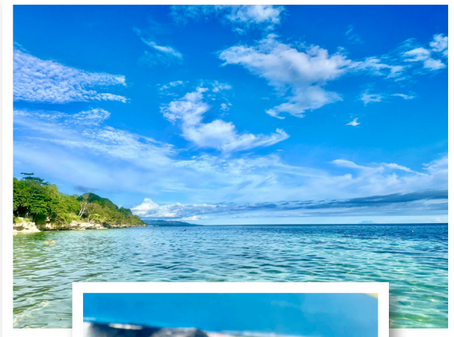



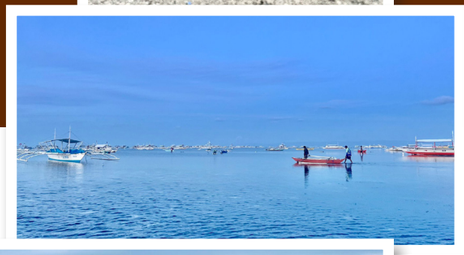

Höger, uppifrån och ner: Fint vatten, söt valp, båtar vid stranden, Chocolat hills.
Nedan: Inga glada miner med inställd valsafari.



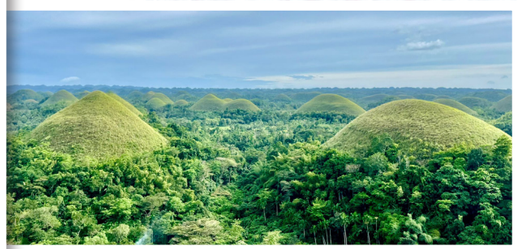



Sen blev det dags att åka ut ur landet p.ga. av visumet, och Christopher passade på att bocka av ytterligare några länder på sin lista över länder han varit i. Först blev det Hong Kong för två nätter. Som väntat var det mycket folk, höga byggnader, bra klimat, dyrare, godare mat. Christopher vandrade runt som han brukar, tog in omgivningen, fotograferade, åkte linbana. Han märkte inget av oroligheter som det varit tidigare i Hong Kong.

Och så gick färden till Taiwan, Kaohsiung. En övernattning, han promenerade runt och fotograferade, tyckte inte det var något speciellt. Då han vid dessa tillfällen är där så kort tid blir det mest stadskärnor han ser, och städer är ju rätt lika, med viss variation givetvis. Christopher köpte i alla fall en vinterjacka till nästa destination som var Seoul i Sydkorea.

I Seoul var det vinter jämfört det behagliga klimatet i Hong Kong och Taiwan, 5-10 minusgrader. Det gjorde att Christopher inte kunde gå runt lika mycket, efter nån timme var han genomfrusen, han var ju van vid tropikerna. Men några bilder blev det. Så en övernattning, och sen tillbaka till Panglao. Det gick direktplan från Seoul till Panglao, det var därför han valde att åka till Seoul också. Han lite fobi med att byta plan, han har missat några plan förr p.g.a. förseningar. Han har Uber-appen så han blir hämtad med taxi om det behövs. De har fast pris vilket är bra, Christopher har också lite fobi mot taxi annars, han brukade bli lurad ofta tidigare.



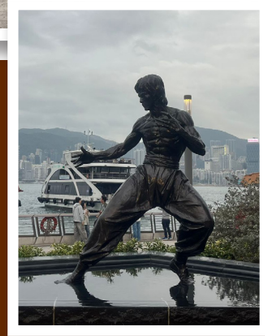

Överst och ovan: Hong Kong, människor i rörelse både natt och dag.

Nedan vänster: Utsikt över Hong Kong.

Nedan: Taiwan, Kaohsiung. Tempel, och ingen brist på rislampor vare sig där eller i Hong Kong.

Ovan: Staty över Bruce Lee, karatelegenden.





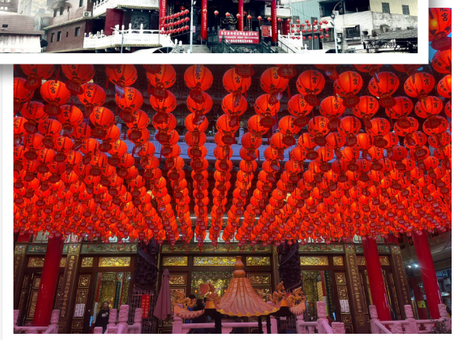

Tillbaka i Panglao fortsatte dagarna som tidigare, med sol och bad. Christoffer som boxats tidigare var och såg en boxningsmatch i Bohol med sonen till en av sina favoritboxare, Manny Pacquiao, som är omåttligt populär på Filippinerna och numera senator. Sonen, Eman Pacquiao vann matchen.

Hur som helst, vid tiden för hemresan var det ett annat läge. Christopher skulle åka via Saudiarabien, men då hade kriget mot Iran brutit ut. Så det blev ändrade planer. Först Bangkok en natt, och sen vidare till Peking och sen hem via Baku i Azerbadzjan var det meningen. Kina blev det, tre nätter till och med. Christopher har alltid velat åka till Kina, och nu blev det av p.g.a. kriget, inget ont som inte har något gott med sig. Äntligen fick han se Kinesiska muren, det var en fantastisk och mäktig upplevelse. Han hade sällskap av en 80-årig brittisk kvinna som han träffat på hotellet och blivit vän med. Hon var också ute och reste ensam, så de umgicks lite grand, käkade ihop och så. Hon skulle också till muren, så Christopher tyckte det var bra att de höll ihop, det var lite svårt ibland att veta var man skulle.



kunde köpa en ny biljett. Biljettpriserna hade gått upp enormt sedan kriget startade, den billigaste och enda realistiska möjligheten var att åka via Dubai, just då gick det. Alternativet var att åka tillbaka till sin bror och börja om. Det var sura pengar, så det blev ändå det han försökt undvika, en mellanlandning i Mellanöstern. Det blev omvägar och förseningar, men till slut kom han hem.



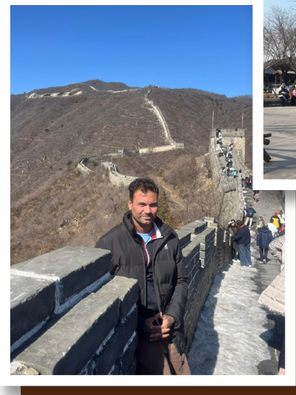



Vänster: Kinesiska muren.

Ovan och nedan: Peking, modernt men ändå hantverk på bakgatorna.

Det blev snurrigt med biljetten till muren, han trodde han köpt biljetten redan men det var bara för bussresan dit. Och för att kunna köpa biljett måste man ha passet med sig, och Christopher hade sitt pass på hotellet. Lyckligtvis hade han ett foto på sitt pass i mobilen så det löste sig till sist. Man ska alltid ha sitt pass med sig i Kina.

Muren blev höjdpunkten på resan, och den var inte ens planerad. Christopher tyckte mycket om Kina, han blev överraskad över att det inte var så mycket folk och trafik som han trodde. Det var inte så stökigt eller trångt som i Bangkok eller Manila, det gick bra att promenera och det var god mat till bra priser. När han besökte den förbjudna staden kom han på att han sett fel på en dag med planet till Baku. Han skulle åka kl 2 på natten, men det var natten till den aktuella dagen, inte natten efter dagen så att säga. Så Christopher missade sitt plan till Baku, och hur skulle han nu komma hem? Han blev väldigt stressad, så det blev bara en kvart i den förbjudna staden tyvärr. Han var tvungen att köpa ett kinesiskt SIM-kort för att få tillgång till Internet så han





Nu hoppas han att hans bror och flickvän flyttar tillbaka till Bangkok och att brodern börjar spela fotboll där igen. Då kan Christopher göra som han gjorde året innan då han tränade på en thaiboxningsklubb ett par månader. Då trivdes han med livet och mådde bra, han hade sina rutiner. Ja, fler resor lär det bli…

Bilder från Drömljus som varade i en vecka i februari. Lite kalla minnen nu under varma dagar.
Det var i stort sett minusgrader i två månader i januari/februari.

Lasershow i Slottshagen, Kärnan, och stjärnor på Mäster Palms plats.







drömljus

Ljuspromenad från Söder till Norr.





Solar Dust i Musikparken och Drömmarnas tunnel i landborgen.







Enchanted Park och enhörningsmagi i Stadsparken.



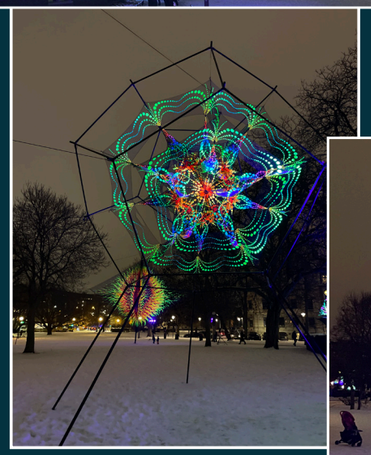



Till höger Magnus Mechania på Utposten, nedan ekorrar i Slottshagen, Kärlekstunneln vid Gamlegård samt Rörelse av drömmar framför Rådhuset.



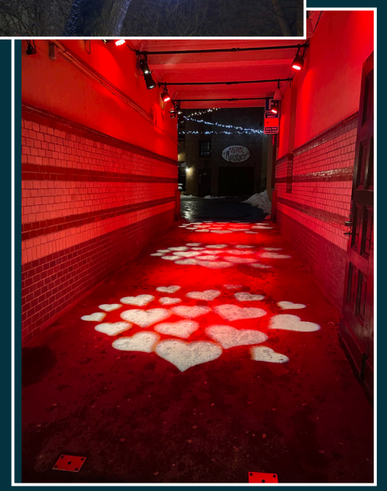

Bilder:
DV Media
Lars Palmgren







Information

Alla får hela tiden så mycket information att de förlorar sitt sunda förnuft

Gertrude Stein

En persons omdöme kan inte bli bättre än den information det baseras på

Arthur Hays Sulzberger

De bästa informationskällorna är sådana personer som lovat att inte föra något vidare

Axel von Ambesser

